

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARILE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XII.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 12.

Săptămâna de Rugăciune

2 — 10 Decembrie 1932.

Un nou an care s'a scurs cu importantele sale fapte istorice și cu evenimentele profetice cari s'au împlinit, ne aduce la o nouă Săptămână de Rugăciune. Deși nu se poate spune ca în alți ani că un mare număr de misionari a fost trimis în câmpurile cari stau și așteaptă, se poate spune însă că cu toată lipsa de fonduri misionare, prin sacrificiile făcute de către misionarii de prin toate câmpurile cum și prin sprijinul sincer din partea copiilor lui Dumnezeu din toate țările, misionarii noștri au putut rămâne la locurile lor. Și mai departe, se poate spune că cu toate restricțiile impuse de micșorarea fondurilor misionare, prin binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu au fost câștigate în anul trecut mai multe suflete prețioase decât în timpul oricărui alt an din istoria vestirii în lume a soției ingerului al treilea.

Niciodată mai înainte nu s'a simțit o mai mare nevoie ca acum de chemare la Săptămâna de Rugăciune. Orice lucru accentuează importanța unui asemenea timp de rugăciune. Avem nevoie să căutăm pe Dumnezeu pentru noi înșine spre a dobândi acea reînviore cerească ce singură poate aduce puterea lăuntrică necesară a duce o vieță de biruință în aceste clipe grele. Trebuie să ne rugăm pentru cei iubiți ai noștri, pentru copiii și căminurile noastre, pentru ca și ei să poată găsi scăpare sub adăpostul soției advente a lui Dumnezeu, mai înainte ca furtuna să se deslănțue asupra unei lumi pierdute. Trebuie să ne rugăm pentru misionarii noștri, pentru ca credința lor să nu scadă, și apoi trebuie să ne rugăm zelos ca nici mijloacele necesare susținerii lor să nu scadă nici ele. „Cereți dela Domnul ploaie” scria profetul Zaharia, prevăzând lucrurile cari aveau să vină asupra copiilor lui Dumnezeu cari trăesc astăzi pe pământ, și atunci „Domnul scoate fulgerul, și vă trimete o ploaie îmbelșugată”. Pentru această îmbelșugare de ploaie e bine să ne rugăm. Avem atâta nevoie de reînșufletirea inimii ce poate fi adusă numai de această ploaie.

Pentru timpul acestei Săptămâni de Rugăciune sunt pregătite prelegeri foarte prețioase. Oricare din ele poate fi expusă cam în douăzeci de minute, dacă însă este cetită fără un comentariu. O asemenea ceteră a prelegerii este totdeauna bine primită de ascultători. Apoi rămâne timp suficient pentru rugăciune, pentru mărturisire, și pentru cântări de laudă.

Ar trebui să fie alese persoane cari știu să cetească bine. Aceste persoane ar trebui anunțate cu câteva timp înainte despre prelegerea pe care o vor avea de cetit, pentru ca în felul acesta să aibă ocazie a se pregăti cât mai bine. Când este acolo vreun predicator, este bine ca el să cetească prelegerea pentru ziua aceea.

Nici copiii nu au fost trecuți cu vederea. Diferite scheme au fost pregătite, dând diferite idei spre a fi folosite de cei aleși a ține adunările separate cu copiii. Presbiterii să dea atenție deosebită faptului de a se alege cât mai din vreme persoanele cele mai potrivite a da învățătură copiilor, pentru ca aceste persoane să aibă timp îndeajuns a se pregăti.

Presbiterii trebuie să anunțe încă dela începutul acestei săptămâni că în Sabatul dela 10 Decembrie se vor strânge Darurile Anuale, încurajând pe toți, deci și pe copii, ca pentru ziua aceea să fie pregătiti cu darurile lor. Rugăciunea și dăruirea merg mână în mână. Dumnezeu a orânduț astfel. „Dați, și vi se va da”. Lui Abraam i s'a spus: „Eu te voi binecuvânta, . . . și tu vei fi o binecuvântare”. Iar un alt cuvânt sigur ne făgăduiește: „Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună”.

Niciodată mai înainte nu s'a simțit o așa nevoie ca Darurile Anuale să fie cât mai bogate. Această dăruire oferă ultima ocazie credincioșilor noștri a da ceva pentru misiuni, mai înainte de încheierea anului. Gândurile cum vom putea ține mai departe pe misionarii noștri în câmpurile misionare, încă ne mai frământă. Oare nu vom face un plus de sacrificiu spre a ajuta la preîntâmpinarea acestei mari nevoi? Nu ne-am putea ușor lipsi de a mai face oarecari daruri de Crăciun într'un timp ca acesta, și tot ce am economisit în felul acesta să dăm pentru misiuni?

Aceste prelegeri pornesc însoțite de cele mai călduroase rugăciuni ca Dumnezeu să facă din această Săptămână de Rugăciune o bogată binecuvântare și o înaintare spirituală pentru toți credincioșii noștri de pretutindeni, așa uniți cum suntem într'o singură mare familie de credincioși adventiști cari căutăm pe Domnul, strănși de prin diferite națiuni, limbi, neamuri, și popoare.

Comitetul Uniunii Române.

Avem nevoie a fi vizitați de Dumnezeu.

„Ia aminte Păstorul lui Izrail, Tu, care povățuești pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care șezi pe heruvimi!... Dumnezeu oștirilor, întoarce-Te iarăși! Privește din cer și vezi! Cercetează via aceasta! Ps. 80, 1. 14.

În acest psalm 80, poporul lui Dumnezeu este comparat cu o vie. Și cât de minunat se potrivește această descriere poporului advent! Noi suntem un popor pe care Dumnezeu l-a scos din Egiptul spiritual și, într'un chip minunat, El ne-a făcut un loc printre neamuri până la marginile pământului. Într'un chip providențial noi am prins rădăcini în adevărul lui Dumnezeu, încât proporțiunile luate de mișcarea noastră uimește lumea întreagă. „Umbra” noastră se întinde peste toate colinele; coardele noastre înfrunzite întocmai ca ramurile cedrilor, se întind până la mare și ramurile noastre se leagănă deasupra tuturor râurilor.

Este greu a găsi în altă parte o listă de caracteristici mai proprii mișcării advente, decât cea dată în psalmul acesta. Nu trebuie să mai spunem că tabloul folosit simbolizează în primul rând pe poporul Izrail pe care Dumnezeu l-a condus din Egiptul geografic și l-a așezat în țara cea frumoasă. Dar Izrailul din vechime niciodată nu a putut să se potrivească atât de bine și într'un chip atât de minunat decât noi. Ei nu erau mai mult decât suntem noi, vița sădirii lui Dumnezeu. Ei nu au fost mult mai mult scoși din Egipt. Ei nu au fost mult mai mult înrădăcinați în planul lui Dumnezeu. Ei nu au putut da pe față o asemenea creștere atât de mare ca a noastră. Umbra lor, ca și vița Domnului, niciodată nu a fost peste mai multe dealuri decât a noastră. Ramurile ei niciodată nu s'au întins mai mult.

Dar dacă în toate aceste părți ale frumoasei descrieri noi ne potrivim cu poporul lui Dumnezeu din vechime, se prea poate că ne potrivim cu el și în cele de acest popor a dat pe față. Privind din nou asupra psalmului, găsim că cu toată mulțimea dovezilor prezenței evidente și a puterii și binecuvântărilor lui Dumnezeu față de poporul Său, viața lor a dovedit contrariul. Puterile vrăjmașe au atacat via, și se vede numai prăpăd și jaf. Cetind dela versetul 12 vedem o stare de plâns. Gardul este rupt. Nepăsătorii și dușmanii o smulg când trec pe acolo. Mistrețul din pădure o pustiește, și fiarele sălbatece o nimicesc. Ea este trântită jos și arsă cu foc.

MENTINEREA GARDURILOR.

Această parte a tabloului ar trebui să ne turbure inimile. A fi atacat de forțele nimici-toare în sine însuși nu constituie un lucru pentru care ar trebui să se reproșeze poporului lui Dumnezeu. Dar ca Comunitatea Domnului să ajungă într'o situație atât de tristă după cum este descrisă în acest psalm, constituie un lucru alarmant. Ațitudinea lui Izrail față de Dumnezeu, deși fuseseră atât de bogat binecuvântați de Domnul, eră singurul lucru răspunzător pentru starea lor nenorocită și disperată. Singur acest lucru făcuse să se îndeparteze dela ei prezența și puterea Lui. Inimile lor ajunseră să fie stăpânite de o independență nerațională, și ca urmare inventabilă a fost îndepărtarea lor dela El. Deși avuseseră totul ce i-ar fi încurajat a-și menține gardurile nedărâmate, și să înlăture prăpădul și nimicirea care în mod sigur s'a unit cu mistrețul și fiarele sălbafece, totuși ei au nesocotit sfatul Domnului, și vița care se întinsese atât de mult încât umbrea dealuri și ajunsese până la mare a fost trântită și arsă cu foc. „Pentru că se răsvrătiseră împotriva cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că nesocotiseră sfatul Celui Prea Înalt, El le-a smerit inima prin suferință; au căzut, și nimeni nu i-a ajutat”. Ps. 107, 11. 12. Văzându-și prăbușirea și ruina încăpătănării lor înaintea ochilor și în viața lor, „în strămtora-re lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor. I-a scos din întunec și din umbra morții, și le-a rupt legăturile”. Vers. 13. 14. În felul acesta a fost amintită în psalmul optzeci experiența lor. Nenorocirea lor venise din pricina lepădării lui Dumnezeu. Ei porniseră pe un drum care începuse prin îngăduirea surpării gardurilor, la început doar puțin, dar din ce în ce mai mult, pe măsură ce trecea timpul, până ce via ajunsese cu totul nimicită — până când în cele din urmă, văzând că nu eră nimica pe pământ unde ar putea găsi ajutor, ei strigară: „Dumnezeul oștirilor, întoarce-Te iarăși!..... Cercetează via aceasta!”

Dacă aceasta ar fi doar o istorie dintr'un trecut uitat, am putea foarte ușor să trecem nepăsători. Dar oare să fie așa? Eu nu cred deloc aceasta. Din nefericire, dar totuși în mod precis, ea se poate vedea schițându-se și în propria noastră experiență. Anii de prosperare și-au lăsat urmele asupra noastră, și în timp ce ei ne-au adus o mare creștere în număr și

însemnătate, nu putem privi la efectele lor asupra noastră în cele mai vitale chestiuni, fără a fi oarecum îngrijorați. Prosperitatea a fost totdeauna o pricină de dezamăgire pentru credință. Vremurile de fericire și liniște din viața poporului lui Dumnezeu au fost urmate totdeauna de timpuri de apostazie și asuprire. Noi, în timpurile acestea nu facem excepție dela această regulă nestrămutabilă. Puterile nimicitoare ne atacă. Gardurile mișcării noastre sunt lăsate a fi dărâmate. Dacă nu se va recunoaște lucrul acesta, și dacă nu se va produce o hotărârită schimbare în noi, cerând puterea lui Dumnezeu asupra noastră, atunci mistrețul pădurii ne va pustii și fiatele sălbatece ale câmpiei ne vor sfâșiă. Lucrul de care avem nevoie cât se poate de urgent este ca Dumnezeu să ne viziteze. Avem nevoie ca El să mustre pe nimicitorii noștri. Avem nevoie ca lumina feței Sale să se reverse asupra noastră.

Fără îndoială că ne găsim în timpuri foarte protivnice. Bani dispar repede. Ne găsim într'o mare greutate gândindu-ne cum am putea menține la posturile lor pe toți. Multe din câmpurile noastre se găesc în foarte mari lipsuri. Este dureros să vedem cum mulțime de ocazii din cele mai minunate ne stau în față acuma în toate colțurile pământului, în timp ce mijloacele de a întreține lucrarea noastră scad într'un chip atât de alarmant. Instituțiile noastre de pretutindeni raportează o activitate mică, și în multe cazuri rezultatul este un deficit. Pretutindeni se duce lupta dârză pentru menținerea lucrării noastre.

Dar nu acestea sunt lucrurile cari surpă gardurile mișcării noastre. Și de asemenea ele nu sunt lucrurile acelea deosebite cari fac necesară o vizită a lui Dumnezeu. De sigur că ele sunt de mare importanță, dar fără îndoială, nu de cea mai mare importanță. Dacă banii sunt în număr mai puțin, aceasta nu are nici o influență asupra credinței poporului lui Dumnezeu. A sta în fața ocaziilor minunate fără a le putea folosi nu vatămă întru nimica viața spirituală a poporului lui Dumnezeu. A fi serios amenințați de necesitatea a ne retrage din finuturi deja ocupate de lucrarea noastră nu ne conduce la nici o stare de independență față de Dumnezeu. Aceste lucruri din contră ne fac a fi mai încrezători, mai evlavioși, și mai dispuși a ne rugă. De asemenea acestea nu sunt puteri cari să ne apese și să slăbească spiritualitatea noastră. Nu din pricina acestora vor fi trântite la pământ gardurile mișcării. Asemenea lucruri niciodată nu au adus prăpăd și ruină în poporul lui Dumnezeu. Și ele nu vor face aceasta nici acuma. Acestea sunt lucruri din afară de inima noastră și ele nu ne pot despărți de puterea lui Dumnezeu. Din contră, ele ne învață cât de dependenți suntem noi de

prezența și puterea lui Dumnezeu în ce privește săvârșirea lucrării.

ADEVARURILE SOLIEI SUNT ATACATE.

Dar noi ca popor îngăduim ca treptat anumite lucruri să pătrundă în viața noastră, și aceste lucruri înnăbuse credința și slăbesc străduința noastră după cercetarea adevărilor soliei. Printre acestea este și spiritul îndoelii. De necrezut cum s'ar putea părea, deoarece totul mărturisește numai credincioșie față de adevăr, cruda necredință sapă din ce în ce mai mult viața iubitelui popor al lui Dumnezeu. Se găsece o mulțime de bărbați și femei cari, în aceste vremuri de copleșitoare nedreptate, caută prin toate mijloacele să aducă îndoială și descurajare asupra sufletelor noastre. Dar primul lucru de nevoie pentru a putea primi putere și biruință în acest adevăr este și acuma, după cum a fost totdeauna, că noi, poporul soliei, trebuie să credem în solia adventă. Fără o asemenea credință este cu neputință pregătirea în vederea venirii Domnului.

Ca popor noi am fost clădiți și statorniciți în credința celei de a doua veniri a Domnului. În această credință trebuie să rămănem până în ceasul triumfului ei, căci numai cu această credință în inimile noastre vom triumfă. Într'un fel sau altul este cu neputință ca cineva să privească într'un chip serios stările de traiu cum și mersul afacerilor, fără a se convinge că am ajuns la timpul sfârșitului. În adevăr trebuie să fie prea orbi ochii cari acuma nu văd acest fapt ca o realitate prominentă a vieții omenesti. În adevăr surde trebuie să fie urechile aceluia cari nu aud bubuiturile din sgomotul asurzitor al dușmănilor depe pământ în acest timp întunecos și plin de dureri al istoriei noastre. Este cu neputință ca astăzi adventiștii credincioși să vadă, să celească, să audă, sau să simtă, fără să fie aduși în fața faptelor cari înlătură orice îndoială; și totuși spiritul îndoelii este cu noi, și în foarte multe inimi el este dominator. Dacă luăm aminte la cuvintele marilor bărbați ai lumii trebuie să ne cutremurăm față de ceea ce spun ei, și este cu neputință să nu recunoaștem legătura dintre aceste fapte și afirmațiile profetice.

Adresându-se tineretului Marelui Britanii, la 27 Ianuarie a acestui an, Prințul de Wales spuse: „Astăzi avem înaintea noastră o lume bolnavă de *însăpământătoare îndoială*, obosită de nenumăratele dezamăgiri, o lume în cari națiunile sunt turburate și a căror nevoie este de a avea o credință curajoasă reciprocă. Este o eră de îmbelșugare extremă, când încrederea trebuie să atingă cel mai înalt grad, totuși vedem aproape în fiecare țară că durerea și turburarea se întinde în tot locul“.

Să observăm cele trei fapte importante din

această declarație: lumea este bolnavă de înspăimântătoare îndoială; nevoia ei cea mare este o credință curajoasă; și într'un timp de belșug este de neapărată nevoie de o încredere din cele mai mari care să se întindă pretutindeni unde acuma este numai durere și turburare. Fără îndoială spiritul care domnește acuma în lume este spiritul unei îndoeli înspăimântătoare. Lucrul de seamă de care are nevoie lumea în primul rând este o credință plină de curaj. Dar în loc să se vadă aceasta, lumea se găsește în situația tragi-comică de lipsă completă de încredere, pretutindeni fiind numai durere și turburare, și aceasta tocmai într'un timp de supraproducție a tot ce este de nevoie omului. Este greu de explicat o asemenea stare de lucruri. Deși lumea are tot ce pofteste pentru a duce un trai liniștit, totuși spiritul îndoeli născut din teamă, stăpânește acuma mințile oamenilor și ca urmare în fiecare țară este o neliniște și frământare ne mai văzută.

Dar oare și poporul lui Dumnezeu să fie stăpânit de acelaș spirit? Solia pe care noi o ducem în lume trebuie să ne ferească de o asemenea experiență. Lucrul acesta se va adevăra în orice inimă călăuzită de credința în întreita solie a adevărului. Existența și predominarea acestui spirit de îndoială în lumea de azi, dacă sunt privite cu o credință ce stăpânește cu totul inimile noastre, ne vor convinge că solia este plină de adevăr, și că venirea lui Isus este la ușă. Deaceia să încetăm cu îndoiala, și ridicându-ne inimile într'o credință neșovăelnică în adevăr, să pășim cu deplină siguranță că ziua mântuirii noastre se apropie. În felul acesta dorește Dumnezeu să ne conducă pe noi acuma. Pentru ca gardurile mișcării noastre să fie menținute intacte, neatînse. El trebuie să vină la noi și să ne libereze de orice îndoială cu privire la adevăr.

„Nimeni să nu caute a smulge temeliiile credinței noastre, — temelii cari au fost puse la începutul lucrării noastre, prin cercetare cu rugăciune a Cuvântului și prin descoperire. Pe aceste temelii am clădit mereu de cincizeci de ani încoace. Oamenii își pot închipui că au găsit o cale nouă, și că ar putea pune o altă temelie decât aceea care deja a fost așezată. Dar aceasta este o mare amăgire. Nu se poate pune nici o altă temelie decât cea care a fost deja pusă“. — „*Marturie*“, Vol. VIII, pp. 296. 297.

„Faptul că noi avem adevărul este tot atât de sigur după cum este de sigur că Dumnezeu trăește; și Satana cu toate vicleșugurile și puterile iadului, nu poate schimba adevărul lui Dumnezeu în minciună. În timp ce marele vrăjmaș se va încerca să facă tot posibilul a spulberă cu totul efectul Cuvântului lui Dumnezeu, adevărul trebuie să meargă înainte ca o făclie arzândă... Lucrarea noastră este o

continuă înaintare. Noi trebuie să ducem luptă pentru fiecare petec de pământ. Oricine poartă numele lui Hristos să se îmbrace cu armura dreptății“. — *Id.*, Vol. IV, pp. 595. 596.

IMPOTRIVIRE CURENTULUI LUMESC.

O altă putere care atacă Biserica Adventistă în aceste zile este spiritul lumesc. Există o tendință, ce crește mai mult decât ne închipuim, a considera orice influență de îndepărtare a acestui lucru distrugător, ca fiind ceva grozav de învechit și nemodern. Există o mare parte din viața modernă de azi cu care copiii lui Dumnezeu ar trebui să nu aibă nimic de a face. Credinciosul adventist trebuie să fie nemodern în multe privințe, dacă vrea să nu fie lumesc. De ce am admite spiritul lumesc în inimile și Comunitățile cari se pregătesc pentru venirea Domnului, când știm bine că atâta timp cât spiritul lumii este îngăduit înăuntru, prezența și puterea lui Dumnezeu este exclusivă a se manifesta? Unele biserici au avut de suferit nespun de mult din pricină că îngăduiseră să se furișeze în ele lucruri teatrale. Cu intenția cea mai bună, și cu motive din cele mai logice, oameni credincioși au îngăduit la început ca acestea să pătrundă, dar odată introduse, aceste lucruri au ocupat din ce în ce tot mai mult loc în ce privește activitatea bisericii, până ce în cele din urmă au schimbat spiritul, viața și planurile bisericii. Dar ar trebui să se întample lucrul acesta în biserica ce se pregătește pentru venirea Domnului ei?

Deja vedem cum spiritul lumesc caută să se arate printre noi, dar să căutăm ca inimile noastre să rămână mai departe în acea devotație și în acel serviciu simplu, devotat, zelos, și din toată inima, care a caracterizat Comunitățile noastre dela început și au adus totdeauna binecuvântările prezenței lui Dumnezeu.

Însă în viața individuală acestui spirit lumesc i se dă drum liber. Pătrunderea acestui spirit a adus un alt fel de viețuire în căminurile noastre și a cerut o mai mare parte din veniturile noastre pentru noi înșine. Aceasta împarte interesul nostru între lucrurile lumii și cele ale lui Dumnezeu. Cu timpul acest spirit lumesc tocește într'atâta sensibilitatea firii noastre spirituale încât pierdem puterea de a discerne hotarele între biserică și lume.

O vizită din partea lui Dumnezeu, care ar lăsa ca lumina feței Sale să lumineze asupra acestor lucruri îngăduite să ocupe un loc din ce în ce mai mare și să ne influențeze, cu siguranță că ne va duce înapoi la mult mai simple și mai puțin costisitoare căi și lucruri în viață. În cămin, în instituțiile și bisericile noastre. Se prea poate de asemenea ca această întreagă schimbare să se poată înfăptui fără a avea nevoie să sacrificăm vreun lucru cu adevărat

prețios. Fără îndoială, prosperitatea acestor ani din urmă ne-a dat un hotărît impuls spre cele lumești. Dar oare nu ar trebui noi să căutăm să stăruim asupra acestei chestiuni, și menținând mereu înaintea ochilor noștri marea țintă a efortului și credinței în această lucrare, să lăsăm a fi stăpâniți numai de influențele cari încurajează credința și dă nou avânt efortului de a duce împărăția lui Dumnezeu oamenilor?

SA LUMINEZE FAȚA TA ASUPRA NOASTRA

Este lucru cu puțință împotrivirea față de impulsul către îndoială și cele lumești. Gardurile viei Domnului pot fi reparate, și fiecare copil al lui Dumnezeu poate ajunge în siguranță în iubirea și sub ocrotirea Lui. Versetul 17 al psalmului ne arată calea: „Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului, pe care Ți l-ai ales”. Omul dreptei lui Dumnezeu este omul care primește harul Său cel minunat prin Hristos. Dacă un asemenea om cade din har prin necredință și iubire de lume, singura cale de revenire este ca Dumnezeu să-Și întindă dreapta Sa asupra lui și să-l readucă pe calea credinței neșovăelnice și a separării de lume. Dumnezeu care ne-a chemat la început la har, este cu totul în stare și binevoitor să ne readucă în favoarea Sa și să ne facă destoinici a ne împotrivi lui Satana. Rugăciunea acestui verset este că Dumnezeu care a făcut pe fiul omului tare prin harul Său în experiența primei sale iubiri, să-Și întindă din nou mâna Sa spre a-l readuce din nou din starea decăzută adusă asupra lui de către păcat.

Aceasta este o experiență ce poate veni fiecărui credincios care adormise în ce privește statornicia sa. Când Dumnezeu vine la un frate și o soră de aceasta cuprinsă de spiritul pocăinții și al întristării după voia lui Dumnezeu, urmarea este o hotărîtă abateră de la păcat și de lume. Când Domnul oferă iertarea, arătând atâta milă față de oricare dintre noi care ne abătusem, versetul 18 ne dă această puternică asigurare: „Și atunci nu ne vom mai depărta de Tine”, niciodată.

Lăsați-mă să repet. Cea mai mare nevoie a adventiștilor de ziua șaptea astăzi, este o vizită din partea lui Dumnezeu în milă, putere și har reinnoitor. O asemenea vizită va rezolvă toate

problemele și va satisface toate nevoile noastre. Ea va schimbă îndoiala în credință neșovăelnică. Ea va preface iubirea de lume într-o sinceră iubire față de adevăr. Felul nostru luxos și risipitor de traiu va fi înlocuit prin economii pline de abnegație în favoarea lucrării lui Dumnezeu care ducă lipsă. Critica va face loc simpatiei, spiritului de ajutor, și rugăciunii. Iubirea față de frați și iubirea arătării lui Hristos va da naștere unei iubiri de suflețe și unei zeloase lucrări în vederea salvării celor pierduți. Spărturile din via Domnului vor fi astupate. Via va fi din nou roditoare. Vom avea putere de sus în orice luptă spirituală în lume. În loc de năruirea lucrării noastre, Domnul o va scurtă în dreptate. Puterea Spiritului Sfânt va veni asupra lucrătorilor, și în foarte scurt timp Dumnezeu își va împlini făgăduința: va face o lucrare grabnică pe pământ. Toate acestea și încă și mai mult va avea loc când noi vom striga din toată inima împreună cu psalmistul: „Doamne, Dumnezeul oștirilor, ridică-ne iarăși! Fă să strălucească fața Ta, și vom fi scăpați”. Vers. 19.

Această Săptămână de Rugăciune a fost aleasă ca un timp când noi în mod aparte cât și în Comunitate cu toții să căutăm o mai deaproape umblare cu Dumnezeu și între noi. O-rele cele sfinte ale acestei Săptămâni de Rugăciune să le petrecem în cercetarea inimilor noastre și vieților noastre proprii, și a striga după Dumnezeu în cămăruța noastră cât și în adunare. Rugăciunea nu este o biruire a împotrivirii lui Dumnezeu de a da, ci ea este o cheie care deschide inima pentru a primi prin credință tot ceea ce ne-a făgăduit Domnul cu atâta iubire în ce privește iertarea, harul pentru biruirea păcatului, și puterea de servire. Nu vom căuta oare noi în cămăruța noastră să ajungem a fi împăcați cu Dumnezeu? Nu ne vom sili oare noi ca în fiecare zi de adunare din această Săptămână de Rugăciune să ne strângem în casa lui Dumnezeu cu toți frații și surorile și să cerem cu multă căldură toate făgăduințele făgăduite nouă ca hotărîte de către un Tată iubitor? Făcând aceasta, Dumnezeu va veni la noi în iubire și putere îndesulătoare pentru terminarea lucrării Sale.

C. H. Watson.

De cețit Sâmbătă 3 Decembrie 1932, dimineața.

Insemnătatea știrilor din lume.

„Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târ-

zie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape”. Iacob 5, 7, 8.

Stările de azi din lume nu sunt stări oarbe

ale unui impuls spre haos. Ele nu sunt o întâmplare, ci un seceriş, o recoltă fatală a unei semănări bine definite dinainte. Războiul Lumii a dat la iveală factori puternici, mulți dintre ei noi și necunoscuți, cari însă fuseseră la lucru de secole. În chip asemănător, mulțimea de forțe rele nu a venit ca efecte fără cauză. În cercetarea timpului în care trăim nu trebuie să uităm legea nestrămutabilă: „Orice seamănă cineva, aceea va și culege“. Aceasta se aplică neamurilor, tuturor oamenilor, și fiecărui om în parte. În actuala combinare a forțelor uriașe se vede un plan distinct și o țintă bine definită. Acuma nu este numai un seceriş, dar și un semănat în vederea ultimului și mare seceriş al sfârșitului. Aceasta nu este în fapt decât o parte din acea pregătire făcută de Satana în vederea ultimei sale încercări de a nimici biserica depe urmă.

MARILE ORAȘE, CENTRE ALE PACATULUI

Primul omorîtur a zidit și prima cetate. Gen. 4, 17. Dumnezeu a sădit o grădină încântătoare ca primă locuință pentru om. În Eden era o liniște sfântă și o desăvârșită fericire sufletească. Acolo era de lucru, însă nu era oboseală. Era belșug, însă nu lux. Era putere, însă nu păcat. Ce deosebire între aceste stări și vieța din zilele de azi din marile orașe. Marile și modernele orașe cu populații imense sunt o grozavă amenințare pentru omenire. Ele au ajuns locuri unde se săvârșesc cele mai odioase crime și se fac comploturi politice. Revoluția franceză, cu toate ororile ei, a aparținut mai mult Parisului. Revoluția din Rusia nu numai că a început, dar în cea mai mare parte a fost săvârșită în două mari orașe. Aproape toate problemele grele cari ne frământă astăzi au luat naștere din câte un oraș mare. În aceste centre cu populație numeroasă se va stabili în mare parte soarta viitoare a omenirii. Oamenii din orașele suprapopulate de astăzi, cu agitațiile și patimile lor furioase, vor conduce lumea de mâine.

PUTEREA PRESEI.

O izbitoare caracteristică a timpurilor noastre este confuzia pricinuită de judecata suicită și de fapte fără rost. Motivul acestei rătăcirii a minții și a nervozității sociale stă mai pe sus de orice în presa modernă. Informațiile și comentariile ziarelor cu privire la chestiunile la ordinea zilei sunt atât de contrarii, schimbătoare, atât de necrezabile, încât omul se zăpăcește. Presa este unul din factorii cei mai puternici din lume. Puterea ei în bine este mare, însă puterea ei spre rău este și mai mare. Ea crează marile păreri publice. Ea dă naștere la patimile furioase ale oamenilor. Ea schimbă pe cei cari de altfel ar fi iubitori de pace în cei

mai înverșunați partizani ai războiului. Ne putem aduce aminte de această putere din zilele din ajunul războiului. Acum este bine știut că „presa cumpărată“, a diferitelor națiuni a făcut mai mult decât orice altceva ca Războiul Lumii să devină ceva de neînălțurat. Apoi nu trebuie trecut cu vederea pericolul și puterea presei ateiste. O vedem nu numai în Rusia, dar în toate țările. Ziare, cărți, tractate, și foi volante pline de necredință se văd editându-se și răspândindu-se ca propagandă contra religiei. Gândiți-vă, asemenea, la învățăturile imorale cari se răspândesc atât de mult astăzi prin presă, la cărțile și revistele cu ilustrații nerușinate. Care va fi secerișul unei asemenea semănături?

FIERBEREA POLITICA.

Asia, cel mai mare continent și leagănul omenirii, este un câmp unde se bat cele mai contradictorii idei. Asemenea unui uriaș puternic, după un îndelungat somn, acest continent a început deodată să se ridice. Noui forțe au devenit libere. Noi animozități, uri și porniri după răzbunare, cari au fost înnăbușite mult timp, acuma încep să se ridice. În anul acesta care a trecut am văzut lucrul acesta în Mancuria, în India, și, mai înainte de oriunde, în China. Timp de luni de zile ne-am găsit în pragul unui războiu sângeros. Un scriitor spune: „Astăzi Orientul este în plină transformare, flux și fierbere, mult mai accentuate și mai profunde decât oricând mai înainte. Lumea Islamului, care din punct de vedere intelectual și spiritual a stat liniștită aproape o mie de ani, acuma începe să se ridice din nou, și a pornit iarăși la lucru“. Ce se spune aici cu privire la Asia se aplică și la Africa, Europa, America de Sud, și, pe drept cuvânt, la întreg pământul. Spiritul răsvrătirii născut din sărăcie și foamete pare a se găsi orișunde în aerul pe care-l respirăm. Ingerii cei răi pun la cale lupte pentru nimicirea omenirii. Apoc. 16, 14.

INTRE DOUA RAZBOAIE.

Un redactor al unui mare ziar răspândit în lumea întreagă a scris de curând: „Pacea care a urmat războiului a fost o lucrare de tămăduire a răni. Asemenea unei săbii rău pusă în teacă, ea a tăiat mâna apărătorilor ei. Pacea Europei în realitate este amânarea războiului. Națiunile din Europa vorbesc despre pace însă se pregătesc de războiu. Ele au mai mulți oameni sub arme decât au avut în ultimul războiu. Faptul că se pregătește războiul este ceva de neîgăduit. Fiecare omenească a ajuns mai pornită a atâta lupta. Perioada de timp dela armistițiu va fi cunoscută mai târziu ca un timp de odihnă între două războaie“.

Winston Churchill în cartea sa „The World

Crisis, The Aftermath“, pp. 454, 455, a spus: „În împrejurările acestea am intrat într'o perioadă de oboseală care a fost descrisă ca pace. Din când în când însă ni se dă ocazia să vedem, care este adevărata situație. Anumite fapte întunecoase apar tari și de neînțeles, asemenea munților în mijlocul unei vijelii. Este lucru sigur că în viitorul războiu toată lumea va lua parte, fiecare căutând să facă tot ce va putea mai mult, stăpâniți fiind de furia vrăjmașului. Este lucru cert că națiunea care își va vedea amenințată viața sa nu va cruța nici o cale pentru a-și salva existența. Este probabil, și aproape sigur, că printre mijloacele cari în viitor le vor fi puse la dispoziție vor fi o puzderie de instrumente de distrugere puse la îndemâna fiecăruia, fără nici o rânduială, și se poate, odată cuprinși de furie, fără a mai ține seamă de nici un control. Omenirea nu a fost niciodată mai înainte într'o asemenea stare. Fără ea să fi dobândit o creștere în virtute sau înțelepciune, ea a pus mâna pentru prima dată pe unelte prin cari poate în mod sigur să-și aducă pieirea ei proprie. Acesta este punctul în soarta omenirii spre care a condus toate gloriile și străduințele oamenilor. Ei ar face bine să se oprească și să mediteze asupra nouilor lor răspunderi. Moartea este atentă; ascultă, și așteaptă, gata de lucru, gata să secrete pe oameni în masă; gata, dacă putem zice, să pulverizeze, fără speranță de refacere, ce a mai rămas din civilizație. Ea așteaptă doar cuvântul de comandă; și așteaptă acest ordin dela o ființă slabă și turburată, care mai înainte fusese victima sa, dar care acuma, numai pentru o singură ocazie, este stăpânul ei“.

În ciuda tuturor asociațiilor de pace, sau al impunătoarelor conferințe de dezarmare, etc., aceste cuvinte spun mai departe adevărul trist. Dar mai rău decât orice conflicte religioase, politice, sau naționale, este viitoarea luptă de clase. Un apărător al revoluției spune: „Noi suntem gata a folosi orice mijloace — orice armă, dela urna de vot până la bombă, dela votul organizat la revolta organizată, dela debaterile parlamentare la asasinatelor politice — pe cari ni le oferă ocazia și cari ar ajuta la atingerea țintei pe care o avem în față. Să fim bine înțeleși, noi nu ne uităm prea mult la mijloacele pe cari le folosim“. — *„God and Modern Problems“*, p. 20. Acest spirit de crudă ură de clasă își face drum. Ce înscamnă aceasta, și ce va aduce ea?

LEPADAREA CREDINȚEI.

Ideea de Dumnezeu este prinsă în viața omului. Nici o altă problemă nu este atât de adâncă, nici o altă doctrină atât de importantă ca doctrina despre Dumnezeu. Omul este mult mai mult decât un mecanism mecanic. El are

minte și spirit. El este influențat de idealurile și credința sa. În cursul veacurilor toate neamurile și fiecare om în parte a fost religios. „Oricine va admite“, spune un scriitor, „că ideea despre Dumnezeu trebuie în adevăr să fie cea mai înaltă și cea mai profundă concepție de care este în stare mintea omenească. O civilizație care are în sine credința în Dumnezeu este cu totul deosebită de una în care această credință în El nu există. Literatura, artele, morala, și religia cuprind o formă diferită și au ajuns la o vedere deosebită față de Dumnezeu. Ideea despre „Dumnezeu este acidul care pune la probă valoarea vieții noastre morale“. — *„Problem of God“*, p. 15.

Noi „trăim într'o epocă în care toate temeliile credinței sunt luate în răs“. Una din căile cele mai alarmante ale cugetării vieții moderne este îndepărtarea dela religie. Există un curent în afară de om, curent care este greu de explicat, și care indeamnă pe bărbați și pe femei spre lucrurile materiale. În Africa, templele idolilor din toate satele stau goale. În China, se spune că templele sunt pustii, sau preschimbate în școli, muzee, etc. Dar nu numai în Africa, sau în Asia, putem să vedem această tendință de îndepărtare dela cele spirituale. Lucrul acesta este cu mult mai evident în țările civilizației apusene. Dar aci nu este numai indiferență față de religie, ci chiar o împotrivire pe față și violență față de ideea de Dumnezeu. Cetiți aceste cuvinte grozave: „Prima minciună este Dumnezeu. A doua minciună este ideea despre dreptate. Și după ce ți-ai liberat mintea de teama de Dumnezeu și de copilărescul respect față de dreptate, atunci toate vrăjile cari mai rămân și cari te leagă — așa numita civilizație, proprietate, căsătorie, moralitate, dreptate, — se va rupe ca și o ață subțire“. — *„God and Modern Problems“*, p. 19. Unde vor ajunge oamenii fără Dumnezeu, fără Biblie, fără credință, fără moralitate, fără onoare, și fără onestie? Ce sfârșit vor avea?

ACTUALA STARE DE SPIRIT.

Forțele cari se găsesc astăzi la lucru în lume nu sunt cele materiale ci cele mintale. Nădejile și ambițiile, temerile și frica, ura și răzbunarea de astăzi, cari hotărâse mai mult decât orice lucru material care va fi viitorul. Într'o Duminică dimineața am văzut un grup de oameni îndreptându-se în mod pașnic spre biserică. Dar în Miercuria aceleași săptămâni am văzut un alt grup, însă în majoritate format aproape tot din persoanele din grupul de Duminică, cuprinși de furia distrugerii și revoltei, strigând și alergând pe stradă. Aceași bărbați și aceleași femei! Și cu toate acestea ce deosebire în felul lor de a judeca! Un grup este mulțumit și liniștit, un altul este răsvrătit,

furios, cuprins de patimi furioase, gata pentru orice distrugere.

Starea de spirit din zilele noastre este schimbată. „Mulți dintre noi chiar acumă“, scrie Sir Philip Gibbs, „își dau prea puțin seama că trăim într'un timp al schimbărilor enorme, cari vatămă mintea omului într'un chip atât de brusc cum nu a fost săvârșit de nici o revoluție mai înainte. . . . Acest războiu care a turburat lumea, a scos pe oameni din așezămintele lor. Acesta a fost începutul marilor schimbări. Imaginația omenirii a fost sguduită din făgașul, ei cel vechiu de acest războiu grozav“. — „*Since Then*“, p. 386.

În multe privințe această stare de spirit este înșelătoare și greu de definit. Ea se deosebește de mentalitatea oricărui alt veac de mai înainte. Oamenii se găsesc mereu în încordare. Ei dau dovadă de cel mai întunecos pesimism. Unii au ajuns să fie stăpâniți de mania de a privi numai în partea întunecoasă a lucrurilor, și să creadă în profeții nenorocirii. O generație cuprinsă de nervozitate, care s'a născut în ajunul cum și în timpul războiului, acumă a ajuns la putere. Actuala stare a minții omeniești este primejdioasă. Dacă va mai continua mult timp, rezultatul va fi o tragedie. Grozava creștere a sinuciderilor, printre alte lucruri, dovedește aceasta. În ultimul an s'au sinucis în Europa 50.000 de persoane.

În această grăbită privire asupra stărilor actuale din lume nu putem să ne oprim prea mult asupra creșterii criminalității, înclinațiunii spre plăceri, pornirea spre distrugerea familiei, sau asupra altor tendințe sau pericole alarmante din zilele de azi. De asemenea nu am menționat nici încercăturile financiare de acumă. Societatea de azi este atât de mult îndreptată spre bani ca și cum însăși vieța ei ar depinde de bani, comerț și industrie. Puterea bogăției și otrava speculei este ruina noastră. În ultimii doi ani, cel puțin în Europa, a survenit o mare schimbare în vederile oamenilor cu privire la viitor. Oratori, scriitori, profesori, cugetători, cu toții spun într'un singur glas că însăși civilizația este în primejdia unei prăbușiri complete. Primul Ministru MacDonald al Marelui Britanii caracterizează această stare ca „sfărâmarea lumii sub picioarele noastre“. Toți oamenii par a presimți că se apropie un eveniment mare, un dezastru fatal și final. În niciun veac dinainte omenirea nu s'a găsit într'o așteptare atât de turburătoare ca cea de astăzi. Oamenii așteaptă și sunt în nedumerire. Mulți scriu și vorbesc într'un așa fel despre pericolele și păcatele zilelor acestora, încât i-am putea socoti adevărați adventiști, numai că ei se tem și tremură.

INSEMNATATEA STĂRILOR DIN LUME PENTRU COMUNITATE.

Solia stărilor actuale din lume este, pentru cei neconvertiți, o solie de desnădejde. Ei nu știu ce să facă. Dar ce înseamnă aceste stări pentru adventiștii de ziua șaptea? Le dăm noi atenția și le cercetăm așa cum trebuie? În primul rând ele sunt căile lui Dumnezeu de trăire și pregătire a inimilor oamenilor pentru solia adventă. Această solie a zilelor din urmă este răspunsul lui Dumnezeu față de stările cari au luat naștere în toată lumea din pricina Războiului Lumii și a dureroșilor ani cari au urmat după el. Mai departe, aceste stări constituie o mare încercare spirituală pentru biserica sfârșitului. Ele sunt trâmbețele lui Dumnezeu cari chiamă la pocăință, sfințenie, și un mai mare zel misionar. Ceeace vedem atât în lucrarea lui Dumnezeu cât și în lume ne arată în chip precis că venirea Domnului trebuie să fie cât se poate de aproape. Credința primilor adventiști în apropiata venire a lui Hristos trebuie să reînvie. Mulți nu au decât o formă goală a acestei credințe. Nădejdea adventă ar trebui să ne conducă gândurile, să ne modeleze viețile, și să ne îndemne la o străduință cum nu s'a mai văzut niciodată în trecut. Cu adevărat noi trăim în ultimele zile ale harului. Cu toate acestea răspunsul că sfârșitul este aproape, pe atât cât este el de adevărat, nu este îndestulător. Mai sunt și alte anumite lucruri foarte precise din starea actuală a lumii și asupra cărora ar trebui să luăm aminte.

Trebuie să înțelegem că am ajuns în timpul ploiei târzii. De multă vreme am tot așteptat revărsarea Spiritului Sfânt. În zilele din urmă va veni o mare redeșteptare spirituală, și sfinții vor fi umpluți cu putere cerească. Se vor săvârși minuni. Bolnavii vor fi tămăduiți. Prin Spiritul profeției ne sunt spuse aceste cuvinte: „Când va sosi vremea ca să fie vestit strigătul cel mare, Domnul Se va folosi de unelte umile, călăuzind mințile aceloră cari se consacră în lucrarea Sa. Lucrătorii vor fi făcuți mai deștălnici mai mult prin ungera Spiritului Sfânt decât prin educația primită din instituțiile de cultură. Oamenii de credință vor fi îndemnați să meargă cu un zel sfânt, vestind cuvintele date lor de Dumnezeu“. „Solia va fi dusă, după cum a fost strigătul din miezul nopții în 1844, nu atâta prin argumentări ci prin deplina convingere a Spiritului lui Dumnezeu“. — „*Marea Luptă*“, pp. 424. 430. Solii lui Dumnezeu se vor grăbi a merge din loc în loc pentru a vesti solia adventă. Toate darurile Spiritului dovedite în zilele apostolice aparțin bisericii advente. Nici unul din aceste daruri nu va lipsi, dar Spiritul profeției se va dovedi de o foarte mare importanță. Totuși într'o măsură,

roadele Spiritului sunt chiar mai mari decât darurile Spiritului. Prima și cea mai mare urmare a ploiei târzii este sfințenia inimii și vieții. Wesley a spus: „În dispensațiunea actuală, Dumnezeu înteste la un singur lucru — să se răspândească sfințenia biblică pretutindeni. Înțelepciunea noastră constă în a avea aceasta în vedere — sfințenia lăuntrică și exterioară. Un mare ziar din Londra a spus în răs bisericii lui Wesley să mai producă încă un alt Wesley. Protestantismul modern nu poate face aceasta. Dar Dumnezeu dorește să vină în mijlocul bisericii Sale depe urmă cu o mare putere spirituală și ultima reînsuflețire și reformă.

Mai departe, stările actuale din lume ne arată că timpul nostru de lucru este scurt. Este nevoie să depunem un nou zel și să facem noi planuri în vederea lucrării evanghelice pentru câștigarea de suflete. Lucrarea pentru misiuni deasemenea trebuie să primească un ajutor mai puternic. În multe locuri misiunile sunt în mari greutăți. În ținuturi ca Turcia și Rusia, predicarea Evangheliei se face foarte greu. Literatura religioasă nu poate fi nici tipărită și nici răspândită. În toate părțile se luptă cu mare putere pentru a opri lucrarea noastră. Nimeni nu poate cerceta stările actuale din lume fără să fie adânc impresionat de faptul că în adevăr „vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra“. O, fie ca noi cu toții să simțim deplin că peste foarte scurt timp nu vom mai putea face nimica pentru luminarea păgânilor, pentru salvarea celor pierduți din ju-

rul nostru, sau chiar pentru mântuirea propriilor noștri copii!

Mai este încă o altă mare învățătură ce ne este dată de aceste stări actuale din lume. Anume, solemnul adevăr că foarte curând se va hotări mântuirea sau pierzarea oricui a trecut prin această viață. Ne place să accentuăm că acesta este un secol al minunilor — al invențiilor minunate, al clădirilor mărețe, al trenurilor rapide, etc. Dar, tot atât de adevărat este că lucruri cu mult mai mari decât se săvârșesc aici pe pământ se întâmplă în ceruri. În templul de sus se vor statornici pentru vece destinele tuturor oamenilor. Acestei chestiuni i s'a dat mai puțină atenție decât ar fi trebuit. Străduințele făcute de unii acuma spre a întortochi doctrina sanctuarului, și a ne abate dela lumina acestui sfânt adevăr al ispășirii, sunt o dovadă că Satana dorește ca să distrugă credința poporului advent în Biblie. Judecata de cercetare ce se face acuma în sanctuarul de sus este de o importanță capitală pentru fiecare om. Cu cât ne apropiem mai mult de încheierea timpului de probă, cu atâta ar trebui să medităm mai mult la lucrarea pe care Marele nostru Preot a început-o din 1844 în Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc. Astfel, adevărata și ultima interpretare a stărilor actuale din lume este că „a sosit vremea să căutăm pe Domnul“. Nevoia noastră cea mai mare în această oră întunecoasă dar și glorioasă, este o religie personală, o credință în inimă, care să se dovedească în viața și în căminurile noastre.

L. H. Christian

De cetit Sâmbătă 3 Decembrie 1932, după amiază.

O mai mare evanghelizare.

Trăim în timpuri cum nu au fost mai înainte. Intreaga lume este în mișcare. Pretutindeni inimile oamenilor sunt cuprinse de un sentiment din ce în ce mai mare de teamă și frică. Bogățiile dispar și valorile se depreciază, tinzând a nu mai valora nimica. Sărăcia și suferința omenească cresc meru. Crima și violența abundă. Spiritul de revoltă suflă din țară în țară, până ce nici una nu va fi scăpată.

Bărbații de stat și conducătorii popoarelor recunosc în aceste stări copleșitoare un pericol crescând față de formele organizate de stat și față de stabilitatea civilizației. Se întrunesc mereu conferințe naționale și internaționale de diferite feluri pentru a încerca să rezolve chestiunile cari turbură statele depe pământ. Dar după cum se vede, cu toate eforturile lor ei stau neputincioși în fața ruinii lumii, care crește mereu. Eforturile lor cele mai mari sunt zadar-

nice. Rivalitățile politice și geloziile internaționale zădărnicesc orice efort în ce privește schimbarea acestor stări.

Oamenii au pierdut încrederea în statornicia lucrurilor pământești. Încrederea lor în destoinicia conducătorilor lumii de a îndrepta stările de lucruri a fost sdruncinată. În mijlocul acestor turburări pricinuite de speranțele spulberate, lumea stă cuprinsă de neliniște și groază.

Dar tocmai pentru un asemenea timp și pentru a ușura situația prezentă, Dumnezeu trimete în lume o solie de speranță și mântuire pentru a invita pe oameni a se pregăti în vederea venirii lui Isus. Deasupra ruinii și prăbușirii lucrurilor pământești, solia adventă strălucește cu multă putere și într-o lumină clară. Cu multă evlavie și umilință ar trebui să mulțumim lui Dumnezeu pentru această so-

lie. In timp ce suferim durerile acestor vremuri, totuși inimile noastre să fie pline de curaj, căci noi știm că „venirea Domnului se grăbește foarte“.

DATORIA DE A VESTI IN LUME ULTIMA SOLIE A LUI DUMNEZEU.

Experiențele trecutului nu se pot cătuș de puțin măsură cu nevoile vremurilor de acum. Asupra noastră stă o mare răspundere. Noi nu putem folosi acum experiențele trecutului. Noi suntem trimișii ultimei solii de speranță a lui Dumnezeu. Noi suntem datori întregii lumi. Această solie adventă trebuie dusă la fiecare neam, seminție, limbă și popor. Pentru a putea face față acestei răspunderi, este de nevoie ca o nouă viață și o nouă putere să ia loc în Comunitățile noastre. In loc să ne descurajăm și să ne lășăm copleșiți de spiritul care domnește acum în lume, trebuie să ne ridicăm, și în puterea Domnului, să facem lucrarea care ne așteaptă. In rândurile noastre ar trebui pretutindeni să se audă strigătul după o mai mare lucrare de evanghelizare, după o mai zeloasă lucrare în vederea câștigării de suflete. Această chemare trebuie să se audă continuu și cât mai stăruitor până ce va răspunde ei fiecare credincios. Lumea este gata pentru seceriș. Biserica trebuie să rămână la locul hotărât ei de Dumnezeu pentru a implini însărcinarea ce i s'a dat. In loc să vorbim despre o lucrare spre regnes noi ar trebui să stabilim planuri pentru o și mai mare înaintare. In adevăr, Dumnezeu ne cheamă să facem acest lucru, după cum ne arată și următoarele cuvinte în mod lămurit:

„Și cuvintele lui Hristos rostite către apostolii Săi sunt de asemenea pentru poporul Său de astăzi: „Oare nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată zic vouă, ridicați ochii voștri și priviți, că semănăturile sunt albe pentru seceriș. Acum secerătorul primește plată, și adună rod în viață veșnică, ca să se bucure împreună și semănătorul și secerătorul“. Ioan 4, 35, 36.

„Poporul lui Dumnezeu are de făcut o lucrare imensă, lucrare ce trebuie să crească neîncetat. Străduințele noastre în activitatea misionară trebuie să fie extinse mult mai mult. O lucrare mai hotărâtă decât a fost făcută până acum, trebuie făcută înainte de revenirea Domnului nostru Isus Hristos. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să înceteze lucrul, înainte de a cuprinde toată lumea.

„Via cuprinde în sine toată lumea și nici o parte nu trebuie să rămână nelucrată. Sunt încă și acum unele locuri de sălbătăciune morală, dar acestea trebuie să devină grădini ale lui Dumnezeu. Locurile pustii ale pământului trebuie cultivate, ca să poată încolți și înflori

ca trandafirul. Noui teritorii trebuie lucrate de bărbați inspirați de Spiritul Sfânt. Noui Comunități trebuie înființate și Câmpuri noi organizate. In timpul de față trebuie să se găsească reprezentanți ai adevărului prezent în toate orașele și în cele mai îndepărtate locuri ale pământului. Tot pământul trebuie să fie luminat de măreția adevărului lui Dumnezeu. Lumina trebuie să strălucească în toate țările și să lumineze pe toți locuitorii lor. Iar lumina trebuie să pornească de la acei cari au primit-o. Astrul zilei a răsărit asupra noastră. Iar noi trebuie să reflectăm lumina ei să strălucească pe cărarea celor ce sunt în întunec.

„Ne aflăm tsemăi în fața unei crize. Acum, prin puterea Spiritului Sfânt, trebuie să vestim marile adevăruri prezente. Nu va trece mult până ce fiecare va fi auzit avertismentul și se va fi hotărât într'un fel sau altul. Atunci va veni sfârșitul.

„Partea cea mai însemnată la orice credință dreaptă e să faci lucrul potrivit la timpul potrivit. Dumnezeu este marele Maestru și El pregătește prin providența Sa, drumul prin care să se îndeplinească lucrarea Sa. El dă ocazii, deschide căi prin cari să se poată influența și pregătește mijloacele prin cari să se poată lucra. Dacă poporul Său ar avea ochii deschisi ca să vadă indicațiile pe cari le dă Dumnezeu, și ar fi gata să coopereze cu El, ar vedea săvârșindu-se o mare lucrare. Sforțările lor, bine îndrumate, vor produce rezultate de sute de ori mai mari, decât acelea în cari Domnul nu cooperează într'un câmp așa de vădit“. — „Mărturi“, pp. 124, 125.

O CHEMARE CATRE FIECARE CREDINCIOS.

Acest răsunător apel pe care Domnul îl adresează poporului advent ar trebui să fie în mod profund și serios luat la inimă de toți. Pretutindeni în jurul nostru se înmulțesc dovezile că sfârșitul tuturor lucrurilor pământești este aproape. Venirea lui Isus va avea loc foarte curând. Este de mare nevoie o personală pregătire din partea fiecărui credincios. Nădejdea noastră după viața veșnică depinde dacă suntem sau nu gata. Starea de a fi gata pentru venirea Lui nu este o chestiune care să se refere numai la siguranța de noi înșine. Ea cuprinde și legătura față de mântuirea altora. Scripturile nu dau nici o nădejde de mântuire pentru cineva a cărui străduință este numai pentru sine.

Săptămâna de Rugăciune ar trebui să trezească pe fiecare credincios la un nou sentiment direct și personal în ce privește răspunderea de a câștiga suflete pentru împărăția lui Dumnezeu. Cu câtă putere este descrisă această răspundere în cuvintele următoare:

„Este o greșeală fatală a ne închipui că lucrarea de salvare a sufletelor aparține numai predicatorilor. Credinciosul umil și consacrat asupra căruia Domnul vrea a pune o sarcină pentru suflete, trebuie să fie încurajat de către aceia asupra cărora Domnul a așezat răspunderi mai mari. Aceia cari sunt conducători în biserica lui Dumnezeu trebuie să țină seamă că însărcinarea Mântuitorului este dată către toți cari cred în numele Lui. Dumnezeu va trimete în via Sa pe mulți inși cari nu fuseseră întăriți pentru predicare prin punerea mâinilor.

„Mult timp a tot așteptat Dumnezeu ca spiritul de lucrare să cuprindă întreaga biserică, astfel încât fiecare să lucreze pentru El potrivit însușirilor sale. Când membrii bisericii lui Dumnezeu ar săvârși lucrarea hotărâtă lor în câmpurile de nevoie din țara lor sau în depărtare, împlinind însărcinarea Evangheliei, atunci în curând întreaga lume ar fi avertizată, și Domnul Isus S'ar întoarce pe acest pământ cu putere și mărire multă. „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul“: „*Faptele Apostolor*“, pp. 110, 111.

Acest pasaj arată în mod lămurit faptul că oricine care a primit pe Hristos trebuie să fie un lucrător pentru mântuirea semenilor lui. Cât de necesar și cât de urgent este ca fiecare credincios să recunoască datoria și răspunderea pe care o are față de această chestiune, și să înceapă imediat a împlini însărcinarea sa.

Cât timp mai trebuie să aștepte Domnul până ce spiritul servirii va cuprinde biserica în întregime? De ce să mai așteptăm un alt timp în viitor ca de abia atunci să începem a face o asemenea experiență? Astăzi câmpurile sunt albe pentru seceriș. Astăzi este chemarea pentru o mai mare lucrare de evanghelizare, și pentru o activitate mai intensă și mai zeloasă în vederea câștigării de suflete. Aceasta nu înseamnă să facem vreun spor de forțe administrative sau să mărim veniturile materiale. Aceasta nu vrea să spună că acumă să facem mult sgomot și să atragem atenția mulțimii asupra noastră. Ea înseamnă o chemare spre rugăciune fierbinte, pentru ca Domnul să poată pune asupra fiecăruia sarcina sufletelor, ca fiecare să poată primi o dăruire a puterii prin botezul Spiritului Sfânt, și astfel echipați să meargă să predice și să învețe adevărurile acestei solii.

DARUIREA PUTERII NECESARE.

Isus, cel mai mare pionier misionar al bisericii, a făgăduit să dea putere până la sfârșitul veacului pentru această lucrare. Fără această putere eforturile noastre vor fi zadar-

nice. Deaceia noi trebuie să căutăm cu mult zel a obține revărsarea Spiritului Sfânt.

„Dispensațiunea în care trăim acumă trebuie să fie, pentru aceia cari cer, dispensațiunea Spiritului Sfânt. Cereți această binecuvântare a Lui! Este vremea ca să depunem mai multă intensitate în devoțiunea noastră. Nouă ne este încredințată greaua, dar și frumoasa și glorioasa lucrare a descoperirii lui Hristos către aceia cari sunt în întunec. Noi suntem chemați a vesti adevăruri deosebite pentru timpurile acestea. Dar pentru acest lucru este de neapărată nevoie revărsarea Spiritului. Trebuie să ne rugăm pentru aceasta. Domnul așteaptă ca noi să-L cerem dela El. Noi încă nu ne-am predat cu toată inima în această lucrare.

„Ce pot spune eu fraților mei în numele Domnului? Ce proporție din eforturile noastre au fost făcute potrivit cu lumina pe care a binevoit să o dea? Noi nu putem depinde de formă sau de un mecanism exterior. Lucrul de care avem nevoie este reînsuflețitoarea influență a Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu. „Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Spiritul Meu, spune Domnul oștirilor“. Rugați-vă fără încetare, și vegheați lucrând potrivit cu rugăciunile voastre. Rugându-vă, încredeți-vă în Dumnezeu. Acesta este timpul ploiei târzii, când Domnul va da în măsură bogată din Spiritul Său. Fiți zeloși la rugăciune, și vegheați în Spirit“. — „*Mărturii către Predicatori*“, pp. 511, 512.

Mulțumiri fie lui Dumnezeu, căci vedem că ploaia târzie a început să cadă. În câmpuri îndepărtate cât și în altele apropiate Spiritul lui Dumnezeu este la lucru. Din toate părțile câmpului ne vin rapoarte din partea lucrătorilor noștri, cari ne spun despre succesul lor în câștigarea de suflete. Multe din Conferințele noastre, neavând bani suficienți pentru sprijinirea lucrătorilor lor, raportează mai multe suflete botezate decât în oricare perioadă asemănătoare din activitatea lor. Dintr'un câmp apropiat ne vine știrea despre un număr de membri laici cari au mers de buna lor voie și pe socoteala lor și fac lucrare evanghelică. Și ca urmare a străduințelor lor, multe suflete au fost botezate de predicatorii noștri.

Din Australia ne vin știri despre o minunată lucrare în teritoriul mandatar al Noii Guinee. În cursul câtorva luni doi dintre misionarii noștri cu ajutorul a câtorva învățători băștinași din alt grup de insule, au adunat dintre cruzii sălbateci mii de credincioși convertiți cu totul. Acești oameni au lepădat vrăjitoarea și închinarea la idoli, și astăzi se bucură în puterea de mântuire a Evangheliei, și în speranța revenirii în curând a lui Isus. Se pare că niciodată din zilele Rusaliilor și până acumă nu a avut loc o mai însemnată manifestare a

puterii lui Dumnezeu de mântuire. Aceste lucruri se întâmplă chiar înaintea ochilor noștri. Nu avem nevoie să mai așteptăm luni de zile până la seceriș. Câmpurile sunt albe de jur împrejurul nostru.

PLANURI DE EVANGHELIZARE.

În timpul Ședinței de Toamnă a Comitetului Conferinței Generale, s'a discutat îndelung cu privire la fazele câștigării de suflete ale lucrării noastre. Frații noștri conducători au dovedit că simt o mare sarcină asupra inimilor lor de a vedea această latură a lucrării noastre primind o nouă și mai deplină putere. Conducătorii noștri apoi s'au întors în câmpurile lor având inimile adânc impresionate de această nevoie. Ei au vestit această nevoie la lucrători și Comunități. Și ca urmare a acestui fapt, în cursul anului 1931 am avut în multe câmpuri cea mai mare recoltă de suflete ce s'a văzut cândva.

Nevoia acuma este cu mult mai mare și cu mult mai urgentă decât în anul trecut. Frații noștri simt aceasta atât de profund încât doresc ca un asemenea îndemn să răsună din nou și în această Săptămână de Rugăciune. Având în vedere seriozitatea timpurilor, această chestiune ar trebui mereu prezentată înaintea Comunităților noastre. Ascultați solia de invitare ce este trimeasă bisericii prin serva Domnului:

„Suflete pier fără Hristos, și aceia cari se pretind a fi ucenicii lui Hristos îi lasă să moară. Frații noștri posedă talanți ce le-au fost încredințați chiar în vederea salvării sufletelor; dar mulți au strâns acești talanți într'un ștergar și i-au îngropat în pământ. În ce măsură se aseamănă acești leneși ingerului care este reprezentat sburând prin mijlocul cerului, vestind poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus? Ce fel de cuvinte ar putea fi folosite față de cei nepăsători pentru a-i face să se ridice și să meargă la lucru pentru Domnul? Ce s'ar putea spune membrului indiferent pentru a-l face să-și dea seama de necesitatea de a nu îngropa talantul său ci mai bine a-l pune la schimbător? În împărăția cerurilor nu va exista nici un trândav și nici un leneș. O, fie ca Dumnezeu să pună această chestiune în toată importanța ei înaintea Comunităților adormite. O, fie ca Sionul să se ridice și să se îmbrace în haine strălucitoare! O, fie ca el să lumineze marea!”

În Comunitate trebuie făcută o lucrare bine organizată, pentru ca membrii să știe cum să împartă lumina la alții și în felul acesta să-și înfăptuească propria lor credință și să crească în cunoștința lor. Dând altora din aceea ce ei au primit dela Dumnezeu, ei vor fi întăriți în credință. O Comunitate lucrătoare este o Comunitate vie. Noi suntem clădiți pe pietre vii, și fie-

care piatră trebuie să lumineze. Fiecare creștin este comparat cu o piatră prețioasă care primește gloria lui Dumnezeu și apoi o reflectează”. — „Mărturie”, Vol. VI. pp. 434, 435.

Iarăși mai cetim:

„Dumnezeu așteaptă ca bărbații și femeile să se trezească la răspunderile lor. El așteaptă ca ei să se unească cu El. Fie ca ei să ia seama la semnalul de înaintare, și să nu mai fie întârziatori în împlinirea voinței Domnului.

Ne dăm noi seama de mulțimea de inși cari ne obsearvă mișcările? Din locuri de unde ne-am așteptat cel mai puțin se aud voci cari ne îndeamnă să mergem înainte în lucrarea de vestire în lume a ultimei solii a harului. Predicatori și credincioși, sculați-vă! Fiți ageri să recunoașteți și să folosiți orice ocazie și mijloc oferit de învârtirea roatei providenței. Dumnezeu și Hristos, cum și îngerii sfinți lucrează cu multă stăruință spre a împiedica furia urei lui Satana, care dorește să nimicească planurile lui Dumnezeu. Dumnezeu trăește și domnește. El conduce trebile universului. Fie ca ostașii Lui să se avânte înainte spre biruință. Să fie pe deplin uniți în rândurile lor. Fie ca ei să împingă lupta până la porți. Ca un mare Invingător, Domnul va lupta pentru ei. Fie ca solia Evangheliei să răsună prin Comunitățile noastre, strângând pe toți la o acțiune universală”. — *Id.*, Vol. VII. pp. 13, 14.

Mijloacele de a face această lucrare ne stau la îndemână, și sunt la dispoziția oricui vrea să se folosească de ele. Adunările publice în săli, corturi cum și în alte părți pot fi ținute de cei orânduți pentru aceasta. Adunări mici, lecturi biblice, cum și vizite misionare sunt feluri de lucrări cari pot fi săvârșite cu mult succes de mii de inși. Lucrarea de colportaj și distribuirea sistematică a literaturii noastre ar trebui încurajată de toți ca fiind o parte din această lucrare evanghelică. Lucrarea misionară medicală, îngrijirea de bolnavi, și ajutorul creștin, oferă câmpuri de lucru deschise multor sute de membri. Toate aceste mijloace pot fi combinate pentru a menține o continuă lucrare zeloasă în vederea câștigării de suflete.

Nu dorim eforturi ocazionale în câștigarea de suflete, ci dorim o continuă consacrare stăruitoare în această lucrare din partea tuturor. Domnul va ajuta pe oricine să găsească mijloacele cele mai potrivite însușirilor sale și ocaziile a face lucrarea la care l-a chemat El.

Noi ne rugăm cu toată căldura ca fiecare membru să audă chemarea la o acțiune universală și să pornească înainte spre victorie. Nevoia este mare. Câmpurile sunt albe. Timpul este târziu. „Și cine este gata a consacra astăzi serviciul său Domnului”? 1 Cron. 29, 5.

„Sfârșitul este aproape, furișându-se asupra noastră pe ascuns, pe nesimțite, asemenea a proprietii fără șgomot a hoțului în timpul nopții. Fie ca Domnul să facă așa ca noi să nu mai dormim ca alții, ci să ne sculăm și să fim veghetori. În curând adevărul va triumfa în chip glorios, și toți cari acuma aleg a fi lucrători împreună cu Dumnezeu, vor triumfa împreună cu el. Timpul este scurt; în curând vine noap-

tea când nimeni nu mai poate lucra. Fie ca aceea cari se bucură în lumina adevărului prezent să se grăbească acuma a vesti și altora adevărul. Domnul întrebă: „Pe cine să trimet? Acei cari doresc să se jertfească pentru cauza adevărului trebuie să răspundă chiar acuma: „Iată-mă, trimete-mă!“ Isa. 6, 8. — *Id., Vol. IX. p. 135.*

J. L. McElhany.

De cetil Duminecă 4 Decembrie 1932, seara.

Educația tinerilor și copiilor noștri.

Este de sigur cât se poate de potrivit ca în această Săptămână de Rugăciune care ne găsește în fața a stări cum nu a avut de întâmpinat niciodată mai înainte poporul acesta, subiectul educației copiilor și tineretului nostru să găsească un loc în gândurile și rugăciunile noastre când cu toții la un loc căutăm pe Dumnezeu.

O foarte definită îndrumare a fost dată acestui popor asupra acestei chestiuni atât prin Biblie cât și prin Spiritul Profeției:

„Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape! . . . Dar chiar acuma,” zice Domnul; „întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet! Sfâșiati-vă inimile nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și-I pare rău de relele pe cari le trimete . . . Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare!” Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii! Ioel 2, 1—16.

În adevăr aceasta este o solie a ceasului acesta pentru poporul lui Dumnezeu, și în această solemnă chemare, o chemare de adunare, găsim minunata frază, cuvintele pline de însemnătate: „Strângeți copiii!”

În versetul șaptesprezece chemarea se adresează slujitorilor lui Dumnezeu, predicatorilor, ca să plângă între tindă și altar, și să strige către Dumnezeu ca El să cruțe pe poporul Său, în care sunt cuprinși și copiii.

Însăși ultimele cuvinte ale Vechiului Testament prezintă lucrarea acestui sol sub simbolul trimeterii lui Ilie profetul, și schițează o mare lucrare ce trebuie făcută în ce privește întoarcerea inimilor părinților către copii.

„Ei vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridică iarăși năruirile din vechime, vor înnoi cetățile pustiite, rămase pustii din neam în neam”. „Vei fi numit Dregător de spărturi,

„Cel ce drege drumurile”. Isa. 61, 4; 58, 12. După citarea textelor de mai sus cari ne sunt cunoscute nouă ca fiind două vechi pasaje biblice foarte prețuite de adventiști, arătând pe acest popor ca fiind un popor de reformă în vederea reparării stricăciunilor făcute în legea lui Dumnezeu, găsim și următorul comentariu în „Mărturie”, Vol. VI. p. 126:

„Aceste cuvinte ale Inspirației divine prezintă înaintea credincioșilor în adevărul prezent, lucrarea ce trebuie făcută acuma în privința educației copiilor și tinerilor noștri”. Ce loc mareț în acest paragraf, este dat lucrării educației creștine! Ea o așează în rândul altor deosebite solii de reformă la care sunt chemați credincioșii lui Dumnezeu din timpul din urmă.

IMPORTANTA EDUCAȚIEI CREȘTINE.

Mereu și mereu importanța educației creștine este accentuată prin expresiuni de felul acesta, că „nu există nici o altă lucrare mai importantă”, și prezentându-o în toată măreția ei, în cartea „Educație” la pagina 210, ni se spune: „Nici o altă lucrare încredințată nouă nu este atât de importantă ca educația tineretului”. Fie ca Dumnezeu să lucreze asupra inimii fiecărui adventist de ziua șaptea, pentru ca fiecare să-și dea seama de importanța acestor cuvinte, cum și de răspunderea pe care o pun ele asupra noastră de a lua și noi parte în această lucrare, față de care *nimica nu este mai important decât ea.*

Să cetim împreună câteva citate date nouă de serva Domnului în străduința sa de a face pe poporul acesta să înțeleagă sarcina ce-i revine în educarea băieților și fetelor noastre pentru timpul ce ne stă în față. Vorbind despre timpul chiar dinaintea sfârșitului, ea spune:

„Mai înainte ce pedeapsa cotropitoare se va abate asupra locuitorilor pământului, Domnul se adresează tuturor adevăraților Izrailiți să se pregătească în vederea acestui eveniment. Părinților El le adresează strigătul de avertizare: Strângeți-vă copiii în jurul căminului fa-

miliar; îndepărtați-i de lângă aceia cari disprețuiesc poruncile lui Dumnezeu, cari învață și săvârșesc răul. Ieșiți din marile orașe cât mai mult cu puțință. *Intemeiați școli ale bisericii*. Dați copiilor voștri Cuvântul lui Dumnezeu drept temelie a educației lor. Acesta este plin de învățăturile cele mai minunate, și dacă copiii îl iau drept studiu al lor din frageda copilărie, atunci ei vor fi pregătiți și pentru viața matură". — „*Mărturie*", Vol. VI. p. 195.

Mai departe, în acelaș votum la paginile 199 și 200, cetim:

„In unele țări părinții sunt siliți prin legi ca să-și trimită copiii la școală. In aceste țări, în localitățile în cari există vreo Comunitate, ar trebui întemeiate școli, chiar dacă nu sunt decât șase copii cari ar frecventă-o. Lucrați ca și cum ați lucra pentru viața voastră înșivă, străduindu-vă a salva copiii a cădea sub influențele pângăritoare și corupătoare ale lumii... Fie ca aceste școli să fie puse sub conducere înțeleaptă, pentru ca copiii și tineretul nostru să fie educat în propriile noastre biserici. Este o foarte mare ofensă adusă lui Dumnezeu prin faptul că în această privință s'a dat dovadă de o așa mare neglijență, în timp ce Providența ne-a pus la îndemână mijloace de a face această lucrare".

PRIMEJDII DOVEDITE IN EDUCAȚIE.

In „*Sfaturi către învățători*", la paginile 204 și 205, găsim acest cuvânt:

„Plănuind ca să dea educație copiilor lor în afară de cămin, părinții ar trebui să își dea seama că nu mai pot fi siguri de ei trimțându-i la școlile din lume". „Copiii noștri ar trebui să fie feriți de influențele rele ale școlilor din lume, și să fie așezați acolo unde învățători cu totul convertiți i-ar educa în Spiritul Sfințelului Scripturii".

Primejdiiile cari sunt spuse în ce privește școlile elementare sunt de asemenea accentuate și când serva Domnului vorbește din nou despre educația mai superioară. Un singur citat ne va ajuta:

„Este un fapt îngrozitor, și anume unul care ar trebui să facă inimile părinților să se cutremure, că în așa multe școli și universități la cari sunt trimiși tinerii pentru a primi o cultură mintală și o educație, influențele predominatoare strică caracterul, abate mîntea dela adevăratele rosturi ale vieții, și slăbește moralul. Din pricina contactului cu necredincioșii, doritorii de plăceri, și corupții, mulți, foarte mulți tineri își pierd simplitatea și curățenia sufletească, credința în Dumnezeu, și spiritul de abnegație, lucruri pe cari părinții le însă-mântaseră și căutaseră să le mențină prin îngrijite indemnuri și rugăciuni stăruitoare". — „*Pe urmele Marelui Medic*", pp. 403.

Acestea cât și alte citate cari mai pot fi date, ne spun în mod foarte lămurit ce ar fi voit Dumnezeu să facem pentru copiii noștri. Și dacă toate acestea au trebuit să fie împlinite încă de atunci de când au fost scrise, credem că lucrul acesta este cu atât de mai mare nevoie astăzi când există o asemenea slăbire morală și necredință, și când poporul lui Dumnezeu se găsește pe punctul de a pași în țara făgăduită. Fraților, surorilor, și iubiți conlucrători, aceasta este o chestiune de viață și de moarte. Lucrați cu tot sufletul pentru salvarea copiilor, este sunetul trâmbiței; și cu toate acestea cât de indiferenți sunt unii față de această chemare. Nouă ne vine înțemnul: „Deși doar de curând am început să facem ceea ce ar fi trebuit să facem pentru tinerii și copiii noștri în trecut, să ne pocăim acuma și să răscumpărăm vremea". „*Mărturie specială cu privire la educație*", p. 202.

Aceste indemnuri ar trebui să miște inimile slujbașilor Conferințelor, predicatorilor, slujbașilor Comunităților cât și inimile părinților. Domnul a spus: „In mod general s'a dat prea puțină atenție copiilor și tinerilor noștri, și ei nu s'au dezvoltat așa cum ar fi trebuit în viața de creștini... Lucrarea care aparține în primul rând membrilor Comunității trebuie să preocupe cât mai mult pe tinerii noștri... O, unde sunt tații și mamele din Izrail?... Dumnezeu cere ca biserica să se ridice din lenevia ei, și să ia seama care este felul de lucrare cerut ei în aceste vremuri primejdiouse. Micii turmei trebuie hrăniți. Domnul cerului privește să vadă cine face lucrarea pe care El ar fi făcut-o pentru copii și tineret". — „*Sfaturi către învățători*", pp. 41, 42.

Ce apel! Ce mustrare! Ne-am făcut noi fiicare pe deplin partea noastră, iubite conlucrători? In Comunitatea ta lucrurile merg așa cum ar trebui? Ce vede Domnul Cerului când privește asupra ei? Am făcut noi tot ce am fi putut face în vederea educației creștine a copiilor și tinerilor din Comunitate? Există vreun miel al turmei nepregătit, și tu stai indiferent? Indemnul este să ne pocăim și să răscumpărăm timpul dacă am fost neglijenți în trecut.

Fie ca în cursul acestei Săptămâni de Rugăciune Dumnezeu să ne trezească și să ne cheme la pocăință față de neglijențele noastre din trecut, și să ne conducă la o nouă consacrare atât ca lucrători cât și ca membri laici, pentru a ne împlini datoria față de băieții și fetele bisericii noastre, cea mai mare moștenire a Comunității lui Dumnezeu, dintre cari mulți dorm departe de noi.

STATISTICI CARI VORBESC.

Câteva din cifrele date de către Departamentul Misionarilor Voluntari cu privire la rezultatele educației creștine în viața spirituală a

tineretului și a copiilor ar trebui cu adevărat să ne stimuleze.

Un recensământ făcut pe toată întinderea Statelor Unite, a dat la iveală faptul că în case unde tatăl și mama erau adventiști de ziua șaptea, 81% dintre copiii cari arăseseră privilegiul unei educații creștine rămăseseră credincioși soliei, 16% nu se botezaseră niciodată, și numai 4% părăsiseră adevărul după ce se botezaseră. În alte familii, unde tatăl și mama nu sunt uniți în a da o educație creștină în căminul lor, pierderile sunt și mai mari, dar chiar și cu această greutate în familie, 63% dinire aceia cărora li s'a dat o educație creștină au rămas credincioși, 20% nu au fost niciodată botezați, și numai 10% au apostaziat. Cifrele referitoare la aceia cari nu arăseseră privilegiile educației creștine arată că aproape jumătate din ei au fost pierduți, cu toate eforturile unite ale tatălui și mamei în familie, și în categoria a doua 60% au fost pierduți.

În pildă bunul Păstor a mers personal să caute și să aducă înapoi pe acea unică oaie pierdută care se rătăcise dela stat și eră aproape să moară. Cum putem să stăm noi liniștiți când nu numai unul, dar mulți dintre mieii sunt rătăciți, expuși atacurilor vrăjmașului!

(Făcându-se o mică pauză este bine a se cânta de către Comunitate cântarea No 285: „Ești pe calea mântuirii”, iar dacă Comunitatea are cor atunci este bine a cânta corul cântarea No. 337: „Lumina cea de aur“.)

NEGLIJAREA PROPRIILOR NOȘTRI COPII.

Nici un moment nu am voi să ridicăm pretențiunea că orice copil care este trimis la una din școlile noastre va fi mântuit, dar aceste cifre ar trebui să ne conducă la hotărîrea ca să dăm copiilor noștri tot ajutorul pentru ca ei să dobândească o deplină educație creștinească, în felul acesta pregătindu-i a întâmpina luptele vieții. Putem noi îngădui riscurile cari ar decurge din pășirea pe altă cale?

Dar par'că auzim pe cineva zicând: „Eu nu am mijloace ca să-mi trimesc copilul la vremea din școlile noastre”. Tu singur, frate, soră, nu poți. Dumnezeu onorează credința și rugăciunile stăruitoare ale părinților în favoarea copiilor lor, și El a mutat munți din loc și a săvârșit minuni pentru aceia cari și-au pus picioarele pe temeliea educației creștine, și apoi au început să caute cu stăruință o cale pentru a veni în ajutorul copiilor lor. Mii de adventiști de ziua șaptea din toată lumea ar putea să aducă mărturie în această privință. „Poruncile lui Dumnezeu sunt cu putință de împlinite”, și El niciodată nu ne arată să umblăm pe o cale fără a conlucra cu copilul Său credincios care pornește să-L urmeze. Lucrul de care avem nevoie este ca să vedem lucrurile în adevărata lu-

mină, și cu adevărat să simțim pe de o parte nevoia iar pe de altă parte primejdia, și apoi ingenuchind înaintea lui Dumnezeu să-I prezentăm copiii noștri, și El ne va ajuta.

Noi suntem un popor misionar. În această Săptămână de Rugăciune inimile noastre ar trebui mișcate să simtă nevoia câmpurilor îndepărtate și să fim conduși a sacrifica mai mult ca oricând mai înainte pentru a ajuta la terminarea lucrării „de dincolo”; dar fraților, luați seama la aceste cuvinte: „Deși trebuie să depunem eforturile cele mai stăruitoare față de cei din jurul nostru, și să facem ca lucrarea din câmpurile misionare să înainteze, totuși oricât de mare ar fi străduința noastră în această direcție, ea nu ar putea fi o scuză pentru neglijaarea educației copiilor și tineretului”. — „Sfaturi pentru învățători”, p. 165.

„Oare membrii Comunităților noastre vor procura mijloace pentru înaintarea lucrării lui Hristos printre alții, și își vor lăsa pe proprii lor copii să fie în slujba lui Satana”? — „Mărturiile”, Vol. VI, p. 217. Cât de înțelept și potrivit este sfatul dat de Domnul față de poporul Său! Cum s'ar putea ca având ochii ațintiți numai spre câmpurile din afară să ne neglijăm pe propriii noștri copii? O adevărată înțelegere a datoriei noastre față de copii va lărgi vederea noastră pentru a cuprinde în câmpul lumii și nevoile lor.

Privim cu multă plăcere la eforturile cari se fac astăzi în toate țările depe pământ pentru ca fiecare să-și desvolte cât mai bine sistemele de educație din marile școli publice, dar oricât de bună ar fi lucrarea lor, totuși ea se deosebește foarte mult de aceea a unei educații creștine. Școlile publice au drept ideal a face din elevi doar cetățeni pentru țara lor; educația creștină însă urmărește a-i face cetățeni buni atât pentru țara în care trăiesc acum cât și pentru împărăția cerurilor.

Singură adevărata educație, educația creștină, „educația cea mai înaltă”, poate să desvolte pe om deplin, din punct de vedere fizic, intelectual, și spiritual.

Apoi, după cum a fost arătat mereu și mereu în Spiritul Profeției, influențele, învățăturile înșelătoare și greșite, începând din clasele primare și până în școlile cele mai înalte din lumea de azi, sapă la rădăcina credinței în Dumnezeu. Dela simplele povești cu smei și zâne și până la evoluție, critica înaltă și ateismul aduse de învățăturile înaintate, studentul ajunge în mod conștient sau inconștient să fie umplut cu lucruri cari îl îndepărtează de Dumnezeu. Asemenea locuri nu sunt pentru băieții și fetele noastre.

PLANUL LUI DUMNEZEU FAȚA DE COPII.

„Planurile lui Dumnezeu față de copiii cari

cresc în căminurile noastre este mult mai larg, mai profund, și mai înalt decât a cuprins vederea noastră mărginită. Din clasa cea mai umilă, Dumnezeu a ales în timpurile trecute pe aceia cari El îi văzu că sunt credincioși, chemându-i să mărturisească pentru El în locurile cele mai înalte ale lumii. Și mulți tineri de azi, crescând ca și Daniel în familia sa, studiind Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Lui, și însușindu-și învățăturile servirii credincioase, vor ajunge a sta în adunările legislative, în săli de judecată, sau la curțile de regi, ca martori ai Împăratului împăraților. Mulți vor fi chemați la o lucrare mult mai mare". „Educație", p. 252.

Sfârșitul se apropie văzând cu ochii. Lucrarea se grăbește către un sfârșit. În curând ușile cari acuma sunt deschise evangheliștilor vor fi închise de mâna prigonitoare a dușmanilor lucrării acesteia, și este important de notat că Dumnezeu are un plan de vestire a soliei chiar în aceste ultime ore. Inimilor părinților din mijlocul poporului acestuia ar trebui să tresalte auzind că copiii, băieții și fetele noastre, dacă vor primi o adevărată pregătire, vor fi predicatorii din urmă ai acestui fericit adevăr, chiar înainte de încheierea timpului de probă.

Luați seama la aceste cuvinte prețioase:

„După cum copiii au cântat în curțile templului: „Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului", tot astfel în zilele din urmă, se vor ridica glasurile copiilor pentru a vesti ultima solie de avertizare unei lumi ce piere. Când ființele cerești văd că celor în vârstă nu le mai este îngăduit să vestească adevărul, Spiritul lui Dumnezeu va veni asupra copiilor, și ei vor face o lucrare de vestire a adevărului cum nu ar fi putut fi săvârșită de către lucrătorii în vârstă, din pricină că ei vor

fi îngrađiți. Școlile noastre sunt hotărîte de Dumnezeu a pregăti pe copii pentru această mare lucrare". „Mărturie", Vol. VI, pp. 202, 203.

Și în cartea „Sfaturi către învățați", la paginile 166 și 167, găsim aceste cuvinte:

„În timpul ultimelor scene ale istoriei pământului, mulți dintre copiii și tinerii aceia vor uimi pe oameni prin mărturia depusă de ei pentru adevăr, mărturie pe care o vor depune cu simplitate, dar totuși cu suflet și putere. Ei fuseseră învățați temerea de Domnul, și inimile lor fuseseră înobilate prin studii stăruiți și plin de rugăciuni al Bibliei. În viitorul apropiat, mulți copii vor fi înzestrați cu Spiritul lui Dumnezeu, și vor face o lucrare în ce privește vestirea adevărului către lume, cum în acel timp nu ar putea fi săvârșită de către membrii în vârstă ai Comunității.

„Domnul ar voi să se servească de școlile Comunităților noastre ca un mijloc de a ajuta părinților la educarea și pregătirea copiilor lor pentru acest timp care ne stă în față. Deaceea, fie ca biserica să ia în serios educația școlară, și să facă din ea aceea ce Domnul dorește să fie".

Fie ca ultimele cuvinte ale acestui din urmă citat să formeze apelul adresat inimilor noastre astăzi: „Biserica să ia în serios educația școlară, și să facă din ea aceea ce Domnul dorește să fie". Domnul, care ne-a dăruit pe copiii noștri să ne ajute a ne împlini atât de deplin datoria noastră ca părinți în educația lor, încă în ziua aceea El să ne spună: „Unde este turma pe care ți-am dăruit-o, frumoasa ta turmă"? la cari cuvinte să putem răspunde: „Iată-mă Doamne, împreună cu copiii pe cari Tu mi i-ai dat".

C. P. Crager.

De citit Miercuri 7 Decembrie 1932, seara.

Ocotirea căminurilor și instituțiilor noastre.

Această temă ar trebui să o privim din punct de vedere al legăturii dintre cămin și instituție față de Comunitatea lui Dumnezeu și lucrarea ei. Trebuie recunoscut că legătura dintre familie și Comunitate este foarte diferită de legătura dintre instituțiile noastre și Comunitate. Înainte de a fi existat Comunitatea a existat familia. Deaceea familia este primul lucru, este baza sau temelia. Pe de altă parte instituțiile noastre sunt născute prin Comunitate, aduse la ființă și întemeiate de biserică.

CAMINUL.

Mai înainte de cădere, prima familie a fost întemeiată prin legăturile căsătoriei, și Edenul,

în curățenia lui fără pic de pată, a fost căminul primei perechi sfinte. Acolo, familia a devenit temelia întregii societăți omenești. Din ziua aceea căminul a devenit temelia pe care se clădește orice structură socială. Lucrul acesta se adevărește în toate popoarele civilizate de pe pământ. Aproape printre toate națiunile pământului unde nu este cunoscut numele lui Dumnezeu, familia, căminul, formează temelia orânduirii sociale. Din aceasta se vede că familia este celula mamă a oricărei orânduirii sociale. Ea este temelia vieții naționale cât și tribuale.

Căminul de asemenea este temelia și a vieții bisericii. Planul dela început al lui Dumnezeu

a fost de a face ca familia să formeze biserica. În adevăr, la început nici nu a existat altă biserică. Tatăl era preotul; căminul, sanctuarul. În felul acesta biserica este clădită și întărită în raport cum este clădită și cum crește în putere și frumusețe familia. După cum ținetele și felul de viață din cămin, cultura, nobleța, curățenia, și idealurile înalte ale sale se reflectează în viața și caracterul membrilor familiei cari sunt, sau cari se poate să devină membri ai Comunității, tot astfel aceste însușiri și experiențe ale vieții sunt reflectate în clădirea și întărirea Comunității.

ȚINTA LUI DUMNEZEU FAȚA DE INSTITUȚIILE NOASTRE.

Aceste instituții sunt creaturile bisericii. Ele sunt întemeiate și clădite, cum și controlate și conduse de biserică. Ele sunt de mare ajutor bisericii, mijloace orânduite de Dumnezeu ca ajutoare pentru ducerea mai departe a mării lucrări încredințată ei.

Este foarte evident însă faptul că toate planurile lui Dumnezeu cu privire la diferitele ramuri de instituții, se contopesc într'unul singur. Ele trebuie să stea ca pietre de amintire, ca mari centre de influență, fie care prin serviciile sale în ramura sa deosebită împlinind planul Domnului de înaintare a adevărului prin biserică. Noi cetim:

„Fiecare instituție întemeiată de către adventiștii de Ziua Șaptea trebuie să fie față de lume ce a fost Iosif în Egipt și ce a fost Daniel și tovarășii lui în Babilon. . . . Astfel instituțiile întemeiate de poporul lui Dumnezeu de astăzi trebuie să fie spre proslăvirea numelui Său. Singura cale prin care putem să împlinim aceea ce El așteaptă din partea noastră este de a fi reprezentatii adevărului pentru acest timp. Dumnezeu trebuie să fie văzut prin instituțiile întemeiate de către Adventiștii de ziua șaptea. Prin ele adevărul timpului acestuia trebuie arătat înaintea lumii cu putere convingătoare. . . . Deși lucrarea noastră s'a întins, și instituțiile noastre s'au înmulțit, planul lui Dumnezeu în întemeierea lor a rămas același. Condițiile de progres sunt neschimbate”. — „Mărturie”, Vol. VI. pp. 219. 220. 224.

ȘCOLILE.

Instituțiile noastre de educație sunt mari centre de influență modelatoare. În ele tineretul nostru este instruit și îndrumat în experiența creștină în vederea dezvoltării caracterului. Noi privim la centrele noastre de educație pentru ca de acolo să luăm elementele de nevoie pentru diferitele ramuri de lucrare din denomi-națiunea noastră. Acolo sunt formați predicatorii. Acolo sunt educați bărbații cari mai târziu ajung conducătorii lucrării. Acolo este mo-

delat fiecare ins, care, pășind din sala de clasă la amvon, devine apărătorul acelor idealuri, acelor interpretări profetice, acelor puncte de doctrină pe cari le-a învățat în sălile de clasă. Ideile pe cari le primește elevul acolo îi modelează și formează întreaga sa activitate când își ocupă apoi locul în marea lucrare a lui Dumnezeu. În felul acesta este modelată Comunitatea, învățăturile, activitatea, și ținetele ei. Despre instituțiile noastre de educație ne este dat acest cuvânt prin serva lui Dumnezeu:

„Nu există nici o altă lucrare mai importantă decât educația tineretului nostru. Sunt bucurătoare că avem instituții în cari ei pot fi feriți de influențele dăunătoare cari predomină atât de mult în școlile din zilele de azi. Frații și surorile noastre ar trebui să fie mulțumitori că prin providența lui Dumnezeu au fost întemeiate școli, și ar trebui să fie gata a le susține prin mijloacele lor. Orice influență ar trebui folosită a conduce la educarea tineretului și la ridicarea moralului său. Tinerii ar trebui formați a avea curaj să reziste curentului de pângărire morală din acest veac decăzut. Bine prinși de puterea divină, ei pot sta în societate spre a modela și forma, iar nicidecum să fie formați după modelul lumii”. — „Sfaturi către învățători”, p. 46.

SANATORIILE.

Sanatoriile noastre sunt întemeiate cu scopul de a sluji bolnavilor și suferinzilor, și spre a lumina lumea cu marile principii ale sănătății. Prin lucrarea lor ele trebuie să semene sămânța Evangheliei în inimile oamenilor și să-i conducă la o recunoaștere personală a lui Hristos ca Mântuitor al lor din păcat. Dar ele mai sunt și centre de educație, și, asemenea școlilor noastre, săvârșesc o mare lucrare de educație formând bărbați și femei pentru lucrarea medicală misionară. Iarși ne mai este adresat un cuvânt:

„Sanatoriile noastre, cu toate departamentele lor trebuie să fie pietre de amintire de Dumnezeu, cum și mijloacele Sale pentru semănarea semințelor adevărului în inimile oamenilor. Aceasta vor fi ele dacă vor fi bine conduse. . . . Sanatoriile noastre au fost mijloacele de ridicare a adevărului pentru timpul acesta și de prezentare a lui în fața a mii. Influența religioasă care stăpânește aceste instituții inspiră încredere în cei cari le vizitează. Asigurarea că acolo domnește Domnul, cum și multele rugăciuni înălțate pentru bolnavi, fac o impresie asupra inimilor lor. . . . Mulți au fost conduși să-și schimbe întreg mersul vieții lor”. — „Mărturie”, Vol. VI. pp. 225. 226.

EDITURILE.

Dela începutul istoriei acestui popor, când

sarcina vestirii soliei advenite fusesse pusă pe inimile pionierilor, aceștia au fost inspirați de Dumnezeu să scrie solia, să o publice într-o formă în care ea ar putea fi răspândită cât mai departe astfel încât ei să poată să-și depună mărturia și să vestească adevărul la milioane prin tipărituri cât și la mulțimi prin predicare orală. Dela acele prime începuturi lucrarea noastră editorială a crescut repede, puternic, și înțelegește, până ce astăzi avem edituri în multe părți ale lumii, tipărintd adevărurile Evangheliei în multe, foarte multe limbi. Cu privire la publicațiunile noastre cetim:

„Publicațiile noastre au de împlinit o lucrare foarte sfântă, și anume de a arăta în chip lămurit, simplu, și pe înțeles, temeliele spirituale ale credinței noastre . . . In acest timp solia lui Dumnezeu pentru lume trebuie vestită cu o asemenea convingere și putere încât să ajungă a se vesti adevărul față către față, minte către minte, și inimă către inimă. Ei trebuie să ajungă a vedea superioritatea ei față de numeroasele erori cari caută să se evidențieze, să înlocuească, dacă este cu putință chiar Cuvântul lui Dumnezeu pentru acest timp solemn.

„Marea țintă a publicațiilor noastre este ca să preamărească pe Dumnezeu, să atragă atențiunea oamenilor asupra adevărurilor vii din Cuvântul Său. Dumnezeu ne cheamă să susținem, nu propriile noastre vederi, nici vederile lumii acesteia, ci țintele adevărului”. — *Id.*, Vol. VII, pp. 150, 151.

Toate acestea arată că planul lui Dumnezeu în întemeierea și menținerea instituțiilor noastre este să întemeieze și să întărească lucrarea Sa. Ele sunt mari monumente pe cari în înțelepciunea Sa le-a orânduit să fie ridicate, și cari au devenit puternice centre de influență prin contactul cu solia îngerului al treilea. Noi nu putem prețui deajuns valoarea lor față de lucrarea mondială. Ele sunt sortite de marele Domn al secerișului să joace un foarte important rol în înaintarea lucrării ce El ne-a chemat să o facem. Prin lucrarea pe care ele o săvârșesc, lucrarea este întărită în multe câmpuri. Ele nu au fost ridicate la întâmplare. Meșterul Ziditor, privind asupra câmpului și socotind nevoile lui, a dat îndrumări prin serva Sa ca să se așeze aceste centre de influență. El însuși a călăuzit la construirea cât și la formarea caracterului acestor instituții.

PRIMEJDII CE AMENINȚA CĂMINUL.

Cari sunt primejdiile ce amenință căminurile noastre? Impotriva a ce să le păzim?

Primejdiile cari înconjoară căminul sunt multe. Dușmanul oricărei neprihăniri caută prin toate mijloacele posibile să spulbere sfințenia căminului, sfințenia căsătoriei, răspunderea părintească, răspunderea față de educația

copilului, cât și respectul copilului față de autoritatea părintească. Continuu putem să observăm prin multe căi că toți conducătorii societății omeneste se îngrijesc în deaproape de binele familiei. Mărați și femei cu renume de conducători și sugetători mondiali sunt alarmați de tendințele cu rezultate atât de repezi din zilele noastre în ce privește distrugerea familiei și nimicirea celor mai înalte principii ale căsătoriei și ale legăturilor familiare. Nu putem menționa decât câteva.

Plaga divorțului, ușurința cu care oamenii se căsătoresc, se despart, și apoi se recăsătoresc, are o influență distrugătoare asupra vieții sociale și naționale și este un factor ce contribuie în mare măsură la nimicirea sfințeniei din familie.

Bucuria cu care este privită căsătoria liberă, de tovarășie, este o filozofie modernă care poate avea numai efectul de distrugerea respectului față de sfânta instituție a căsătoriei.

În mare parte în literatura de azi, felul sired și insinuant al tratării chestiunilor căsătoriei, curăteniei și sfințeniei adevăratei iubiri, care scade idealurile cele înalte ale căminului, dacă nu cu totul, atunci în mare parte le distruge.

Cinematograful cu puterea lui mare educativă și modelatoare este o forță imensă în năruirea țințelor sociale și morale. El are o influență grozav de mare în formarea sentimentului publicului și în formarea concepțiilor și idealurilor oamenilor. Sexualitatea este punctul cel mai principal de atracție al său. Ilustrarea concepțiilor moderne cu privire la vieța în căsătorie, în criminalitate, și în nerespectarea autorității părintești, pune pe om în mare primejdie.

O altă mare primejdie, și anume una care face cu neputință întemeierea unui cămin creștin, este căsătoria unui credincios cu un necredincios. Aceasta este o primejdie de cea mai mare însemnătate pentru tineretul nostru de azi. Mulți nu își dau seama de importanța unui asemenea pas. Dar îndată ce au intrat în această legătură, imediat ei ajung să-și dea seama, dacă însă au rămas credincioși lui Dumnezeu, că prin alegerea făcută a devenit imposibil de întemeiat un cămin unit creștin în care să fie întreținut un altar familiar și unde să predomine influențele creștine. Mulți cari intră în asemenea legături nebiblice, pierd experiența vieții creștinești, și după puțin timp, se găsece departe de adevăr.

Mult ar putea fi spus și cu privire la primejdia ce amenință familia din pricina lipsei de curtenie, bunătațe și simpatie, cum și de iubire îngăduitoare. Cât de veștedă este influența unui cămin în care sunt îngăduite cuvintele aspre, mânioase, crude, și nepoliticoase. Din asemenea căminuri este alungat Spiritul Sfânt.

Nu pot să găsească nimica ce ar avea o influență mai mare asupra copiilor noștri, și care să fie un și mai pozitiv factor în înclinațiile lor către lume și indiferență față de lucrurile lui Dumnezeu, ca tocmai un cămin nefericit sau o manifestare în familie a unui spirit necreștinesc. Eu cred că aceasta este o explicație a pierderii a atât de mulți tineri din poporul nostru pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Astăzi, un mare număr dintre copiii și tinerii noștri sunt pierduți pentru biserică. Mulți sunt abătuți. Puternica ademănare a lumii, cu mulțimea de atracții, îi trage în plăceri și păcat. Unul din puternicii factori contributivi la această stare tristă este influența vieții din familie. Mulți părinți sunt ei înșiși abătuți. Picioarele lor au alunecat. Ei sunt înorși către plăcerile lumii. Ei nu au menținut arzândă facla altarului familiar. Dumnezeu nu mai este primul lucru în viața familiei. Altarul familiei este distrus. Despre adevăr nu se mai vorbește. Cu privire la lucrurile dumnezeiești se vede și se simte o nepăsare. Și lucrul acesta se adeverește chiar față de mulți din aceia cari vin regulat la adunările religioase, fără să mai vorbim de aceia cari sunt nepăsători și neglijenți și asupra venirii la aceste adunări.

Cu adevărat, ar trebui să fim foarte alarmați. Ar trebui să fim foarte mișcați din pricina acestor lucruri. În timpul acestei Săptămâni de Rugăciune ar trebui să strigăm cu multă căldură către Dumnezeu ca inimile părinților să fie întoarse către copii, și inimile copiilor să fie întoarse către părinți. Să ne rugăm mai fierbinte pentru o mai strânsă unire și legătură între părinți și copii!

Din toate legăturile Comunității nici una nu o socotesc că trebuie să primească o mai mare atenție decât aceea a păzirii căminului. A menține idealurile înalte creștine în familie și în tot ce este în legătură cu căminul, înseamnă a păzi însăși viața și caracterul Comunității. După cum sunt influențate țintele și idealurile vieții familiare, la fel sunt atinse și țintele și idealurile Comunității.

PRIMEJDII CE AMENINȚĂ ȘCOLILE NOASTRE.

Cari sunt primejdiile ce amenință școlile noastre? Impotriva a ce trebuie să ocrotim lucrarea noastră educațională?

În biserică Sa din timpul din urmă Domnul a stabilit un sistem de educație puternic și bine definit. Acesta nu constă doar din câteva principii izolate, sau din teorii. El este un sistem — un sistem complet și deplin cuprinzând pe copil în toți anii săi, din brațele mamei lui și până la dezvoltarea deplină în universitate. În acest sistem de educație creștină își găsește locul a-

devărul lui Dumnezeu, doctrinele acestei solii în toată curățenia lor apostolică, cuprinzând solia ceasului judecării.

Nu există nici un câmp de lucru al omului, nici un câmp de cugetare, unde spiritul filozofiei, științei și cugetării moderne să nu fie mai puternic manifestat decât tocmai în domeniul educației. Nu există nici un alt punct în care biserica să fie mai primejdios de lovit decât tocmai în educație.

Ne amintim că în zilele reformațiunii, când prigoana, întemnițarea, cum și toate formele de tortură folosite de inchiziție, nu au izbutit să înnăbușe și să împiedice puternica înaintare a Evangheliei mântuirii, au fost folosite alte mijloace pentru a zădărnici, a împiedica, și a nimici lucrarea reformatoarelor. Profesorii ieșiiți s'au introdus în școlile protestante, dându-se drept protestanți, pentru a putea prin învățături înșelătoare să otrăvească însăși temele mișcării protestante. Lucrarea aceasta nu s'a făcut iute, nu a avut loc imediat o prăbușire. Dar încet, treptat, însă în mod sigur, aluatul învățaturii și influenței lor a lucrat până ce solia Reformațiunii a fost amestecată cu rătăcire, și urmarea a fost formalismul și apostazia.

Astăzi ne găsim în față unei primejdii asemănătoare. Vrajmașul caută să acopere vederea, să întunece judecata și să slăbească convingerile solilor cari sunt trimiși să vestească solia. Dumnezeu să ferească neîncetat pe acest popor de învățăturile false, de filozofia falsă, cum și de învățăturile moderne ale zilelor de azi. Solia îngerului al treilea în curățenia și puterea sa este solia pe care noi trebuie să o ducem lumii pentru a pregăti un popor în vederea venirii Domnului.

PRIMEJDII CE AMENINȚĂ SANATORIILE NOASTRE.

Primejdiile cari amenință sanatoriile noastre sunt în multe privințe asemănătoare acelor cari primejduesc școlile noastre, deoarece și ele sunt centre puternice de educație. Profesorii de aci de asemenea trebuie să se țină tare de adevăr în toate cursurile pe cari le predau, la fel ca și în școlile noastre. Principiile de disciplină, țintele în felul de purtare, ar trebui să fie menținute la același nivel înalt.

Viața și influența spirituală a sanatoriilor noastre ar trebui să fie păzită cu multă atenție și statornicie. Există totdeauna primejdia ca neîncetata împlinire a acelorași lucruri să devină ceva monoton, neinteresant, și descurajator, și ca lucrarea săvârșită să devină ceva mecanic și profesional. Sanatoriile noastre ar trebui să fie fântâni de viață, inspirație, și energie spirituală din cari să curgă în lumea întreagă cele mai dulci și mai fericite influențe

ale mântuirii. Lucrul acesta poate fi cu putință numai dacă este menținut gradul de spiritualitate al familiei lucrătorilor, și adevărata evlavie este descoperită în caracterul și lucrarea creștină.

Sanatoriile și spitalele noastre au ținut pas cu tot progresul medical și chirurgical al științei din ultimii ani. Au fost instalate aparate și medicii noștri s'au specializat în diferite ramuri încât astăzi aceste instituții dau tratamente minunate, moderne, și tehnice. Este un lucru minunat. Ne bucurăm în orice pas de progres. Primejdia însă există ca să pierdem din vedere planul și ținta lui Dumnezeu față de lucrarea noastră sanitară. Când pierdem din vedere linia conducătoare după care ar trebui să îndrumăm instituțiile noastre, atunci ne găsim în primejdie. Dumnezeu a dat acestui popor o lumină minunată cu privire la principiile sanitare: îngrijirea corpului; prevenirea bolilor; tratarea bolnavilor și alte feluri de lucrare asemănătoare. Există primejdia ca atunci când se dă tratamentul profesional, când se vine în ajutorul celor cari au nevoie de medic, să fie pierdute din vedere lucrurile cele mai de preț. Acel ideal de lucrare spirituală, acea vindecare și reîntremare a sufletului, acea reinnoire a speranței și curajului, care întărește inima, și care a caracterizat totdeauna lucrarea sanatoriilor noastre, nu ar trebui pierdută din vedere.

PRIMEJDII CE AMENINȚĂ EDITURILE NOASTRE.

Orice tipăritură, fie carte, fie revistă sau tractat, care iese din mașinile noastre, trebuie să vestească adevărul. Trămbița trebuie să dea un sunet precis. Adevărul lui Dumnezeu pentru timpul de față, în frumusețea, curătenia și puterea lui, așa după cum este făcut cunoscut în solia pe care o vestim lumii, nu trebuie să fie slăbit și nici pângărit cu rătăcirii. El nu trebuie amestecat cu filozofie modernă sau cu raționamente omenеști.

În acest veac modernist, când evoluția și necredința este atât de abundentă prin formele ei înșelătoare și amăgitoare, găsindu-și o deplină

expresie în literatura atât religioasă cât și profană din zilele noastre, ar trebui avută cea mai mare grijă ca nu cumva aceste rătăcirii să se strecoare și în literatura noastră. Prezentarea adevărului într'o formă slabă și șovăitoare va jefui solia de frumusețea, puterea și forța convingătoare a ei. Compromiterea adevărului prin îngăduirea ca interpretările rătăcite și neadevărate să intre în revistele noastre sau în vreun fel din literatura noastră, va aduce o nenorocire cum nu putem să ne închipuim. Acestea sunt primejdiile cari amenință neconținut editurile noastre.

Ni se spune că „Editurile noastre sunt centrelor hotărîte de Dumnezeu, și prin ele trebuie să fie săvârșită o lucrare a cărei măreție este mai sus decât ne putem închipui“. — *Id.*, Vol. VIII. p. 144.

Din toate aceste considerațiuni reiese clar că nu avem o mai mare răspundere în conducerea lucrării lui Dumnezeu, decât ocrotirea căminurilor și instituțiilor noastre. Este de absolută necesitate în vederea împlinirii lucrării lui Dumnezeu pe pământ, și în ce privește vestirea soliei pe care El a încredințat-o bisericii Sale depe urmă, ca aceste mari căi ale lucrării și influenței să fie menținute curate și adevărate. Rugăciunile unite ale acestui popor depe întreg pământul ar trebui să se înalțe prin credință arzătoare și vie către marele Domn al secerișului în favoarea acestor instituții.

Să ne rugăm pentru botezul cu puterea Spiritului. Pentru o mai puternică activitate în câștigarea de suflete ar trebui de asemenea să ne rugăm și să lucrăm cu multă înfocare. Să nădăjduim și să sperăm în încheierea lucrării lui Dumnezeu depe pământ. De ce mare necesitate este atunci ca noi, a căror vieți au fost mișcate de învățăturile ultimei solii a adevărului, trimesă de Dumnezeu, a căror influență pornește mereu din căminurile noastre, și din instituțiile noastre către alții, să fim fiecare în parte formați după modelul Său, să fim sfințiți prin adevărul Său, păziți prin puterea Sa, și binecuvântați prin Spiritul Său.

O. Montgomery.

De celit Vineri 9 Decembrie 1932, seara.

Inaintarea misiunilor.

Izrail se găsește într'o mare întristare. Ilie spusese lui Ahab: „Viu este Domnul, Dumnezeu lui Izrail, al cărui slujitor sunt, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu“. 1 Impărați 17, 1. În țară a fost foamete. Recolta depe câmpuri fusese distrusă de secetă în primul an. Această stare conti-

nuându-se, pierise cu totul orice nădejde de revenire economică. Nu plouă, și nu eră de loc hrană pentru oameni și animale. În adevăr eră o „mare foamete“.

De asemenea sufereă și servii lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu le asigurase pâinea și apa, cum și un loc de scăpare. „Deaceia când a ni-

micit Izabela pe proorocii Domnului, Obadia a luat o sută de prooroci, i-a ascuns câte cincizeci într-o peșteră, și i-a hrănit cu pâine și cu apă". 1 Împărați 18, 4.

Dumnezeu S'a îngrijit în mod deosebit de Ilie, antimergătorul și antitipul poporului ce avea să vestească ultima solie universală. „Corbii îi aduceau pâine și carne dimineața și pâine și carne seara, și bea apă din pârâu". 1 Împărați 17, 6. Dar pârâul a secat, și solul lui Dumnezeu ar fi fost lipsit de singurul său mijloc de a săvârși lucrarea sa misionară dacă nu ar fi fost mâna conducătoare a lui Dumnezeu. Aceasta l-a condus la o văduvă din Sarepta, care avea să-l întrețină.

Dacă credința lui Ilie nu ar fi fost atât de mare, atunci el s'ar fi îndoit de posibilitatea de a primi ajutorul material de care avea nevoie, tocmai dela o asemenea femeie săracă. În loc să fie o persoană bogată și cu avere, ea se arătă a fi cea mai săracă dintre Izrailiți. El a găsit-o strângând „două bucăți de lemn" pentru ca din ultima făină pe care o mai avea să pregătească ceva pentru ea și fiul ei mai înainte ca moartea să le sigileze soarta.

UN DEOSEBIT APEL PENTRU AJUTOR.

Totuși Ilie învățase că Dumnezeu descoperă puterea Sa în și prin slăbiciunea omească. Cuvintele cu cari el s'a adresat femeiei au fost pline de asigurare și îmbărbătare; dar în același timp apelul său după ajutor sub împrejurări atât de triste a fost de sigur destul de îndrăzneț. Ilie i-a zis: „Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai, pregătește-mi întâi mie o mică turtă, și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău". Vers. 13. Observați ce zise el: „Pregătește-mi *întâi* mie o mică turtă", și *pe urmă* să faci și pentru tine și pentru fiul tău". Ilie înțelegea că lucrarea Domnului trebuia sprijinită cu orice preț, și că Dumnezeu va răsplăti în mod bogat pe sârmana văduvă pentru orice dar ce ar fi dispusă să îl facă.

Ca și văduva din Sarepta, poporul nostru s'a unit într'un chip minunat în privința lucrării de evanghelizare a lumii în această generație. Din puțina făină și puținul untdelemn pe care-l aveau, ei au dat mai întâi Domnului. Noi știm că aceia cari vor face în felul acesta vor avea totdeauna cel puțin pâinea și apa de nevoie. Într'un timp când criza financiară pare că strigă cu putere: „Oprește"! lucrarea lui Dumnezeu a înaintat ca niciodată în istoria ei. Următoarele rapoarte dela capătul pământului nu sunt decât istorii necomplete cu privire la această înaintare misionară neobișnuită.

MULȚIME DE SUFLETE CAȘTIGATE.

Unul din punctele încurajatoare pe cari le descoperă statisticile noastre este faptul că în

anul 1931 au fost botezate numai în Diviziunea Americii de Nord 10.578 de suflete, și 34.859 în întreaga lume, astfel făcând ca acest an de strămtorare să fie cel mai rodnic din istoria noastră. Rapoartele altor Diviziuni de asemenea sunt foarte încurajatoare.

Iată un cuvânt din partea fratelui E. E. Andross, din America Centrală:

„Sunt foarte fericit să pot spune că anul 1931 a fost cel mai bun pe care l-am avut vreodată în această diviziune. În anul 1930 cei pe cari i-am botezat au trecut cu puțin peste 1700, dar în anul trecut au fost botezați 3.012“.

A. V. Olson din Europa de Sud ne trimete următoarele:

„Pentru cele mai multe țări din Diviziunea europeană de Sud, anul 1931 a fost unul din cei mai grei și mai întunecoși ani pe cari i-am trecut. A fost un an de șomaj, sărăcie și tristețe. Pentru lucrarea noastră a fost un an de turburări. În partea acestui câmp al nostru au fost multe prigoniri crude. Intemnițări, bătăi crude cum și torturi, au fost partea multora. Unul din predicatorii noștri din România și-a dat vieța ca martir, dar slavă lui Dumnezeu ne bucurăm putând spune că cu toate aceste lucruri, totuși anul 1931 a fost unul din cei mai buni ani pe cari i-am cunoscut vreodată în câmpul nostru. Niciodată în vreun an din trecut nu au fost câștigate mai multe suflete (3.069) pentru această solie. Dumnezeu nu depinde de timpuri dacă sunt bune pentru a face ca lucrarea Sa să prospereze. Noi cu toții binecuvântăm și laudăm pe Domnul pentru bogatele Sale binecuvântări“.

Numai în Uniunea Română au fost botezate în cursul anului 1931, 2.019 suflete. Un predicator dintr'un district din România raportează că el și lucrătorii biblici au început lucrarea în douăzecișiopt de locuri noi. El are cinci sute de prieteni de adevăr adunați în diferite grupe, și în curând speră să boteze pe mulți dintre ei.

L. H. Christian scrie cu privire la Diviziunea europeană de Nord:

„Rodnicia anului 1931 în ce privește câștigarea de suflete este cea mai mare din istoria lucrării noastre în Europa de Nord. Am primit în biserică 3.227 de membri noi. Perspectivele pentru un bun seceriș de suflete în anul acesta sunt încurajatoare. Din câmpurile noastre misionare am avut rapoarte neobișnuit de frumoase. În Nigeria vedem o adevărată zi de Rusalii. Oamenii vin cu sutele la noi, nu duși de valul mulțimii sau din dorința de a câștiga ceva, ci numai ca rezultat al credincioasei lucrări a Spiritului lui Dumnezeu“.

Uniunea africană de răsărit raportează că la trei mari adunări ce au avut loc în cursul anului acestuia au luat parte 1.066 de oameni, dintre cari 597 au fost botezați. Din întreaga

Africa de Sud și Centrală ne vin rapoarte că sute iau parte la clasa de pregătire.

W. G. Turner, președintele Diviziunii Australiene, ne scrie:

„Din punct de vedere al câmpului insulei noastre ne găsim într-o situație cum nu a fost niciodată până acuma în istoria lucrării noastre de aci. Pentru a vă face idee de această creștere, îngăduiți-mi să amintesc câteva fapte: În Ținutul Mandatar în luna August a anului 1931, au fost înscrși în școlile de Sabat 180 de persoane. În Octombrie acest număr a crescut la 350. În Decembrie au fost înscrși 850. În Ianuarie, 1.350, în timp ce în luna Februarie a acestui an am primit o telegramă prin radio prin care eram salutat de 2.000 de membri ai școlilor de Sabat din Ținutul Mandatar“.

Toate celelalte câmpuri: Europa Centrală, China, Extremul Orient, America de Sud, și Diviziunile Sud-Asiatice, raportează că anul 1931 a fost un an de continuă câștigare de suflete. Oare nu ar trebui să se bucure inimile noastre știind că nici o criză financiară nu poate opri înaintarea lucrării lui Dumnezeu?

GREUTAȚI SCHIMBATE ÎN BINECUVANTARI.

„Când prin adânc de ape Eu îți spun să mergi,

Fluvii de ntristare nu te-or înnece,

Căci în bucurie greu-ți voi pface,

Și tristețea mare sfîntirea-ți va da“.

Ce Dumnezeu minună avem noi, care schimbă pentru copiii Săi întunerecul în lumină!

Unul dintre lucrătorii noștri din Honduras ne trimete următoarea experiență încurajatoare:

„Lucrarea lui Dumnezeu din ținuturile misionare nu trebuie întârziată. Un lucrător bășinaș fusese anunțat că nu i se mai poate plăti salariul și era îndemnat să continue lucrarea pe speșele lui. Lucrul acesta l-a făcut să cugete adânc ce ar putea face ca să continue câștigarea de suflete și în acelaș timp să câștige pentru întreținerea sa și a familiei sale. El se hotărî să înceapă cultivarea bananilor într-o regiune foarte sălbatecă din țară, unde adevărul încă nu pătrunsese. După ce a lucrat acolo mai multe luni, l-am vizitat. Cât de surprinși și bucuroși am fost găsind că deși acest iubit frate trăia departe în sălbateca junglă tropicală, totuși el făcea o lucrare puternică pentru Dumnezeu! Fusese organizată o școală de Sabat de de vreo 25 de membri, mulți dintre ei trecând cu totul de partea adevărului!“

Din China ni se raportează că o cerere foarte urgentă ne fusese trimisă de către unul din evangheliștii noștri de acolo spre a-i trimete 140 dolari mexicani, pentru a clădi o capelă. Misionarul adaugă: „Aceasta eră o cerere foarte

îndreptățită și evanghelistul o socotea ca absolut necesar a fi împlinită, dar tocmai atunci primisem știrea că acordările ne vor fi micșorate, astfel încât nu ne puteam îmmulți angajamentele. Când în cele din urmă își dădu seama că eră cu neputință de a-i veni în ajutor, el se oferî să lucreze un an întreg fără plată dacă noi am dorî să-i avansăm banii ceruți pentru capelă. Când am văzut spiritul său de sacrificiu și ne-am dat seama și de nevoie, l-am trimes jumătate din salariul său, cât și banii pentru capelă“.

Când scriitorul acestui articol a cetit această declarație la una din adunările generale ținute de curând, o sorî a făgăduit să dea multe sute de dolari pentru a se veni în ajutorul unor lucrări atât de urgente în câmpurile misionare, ca aceea pentru care evanghelistul nostru chinez a fost gata să sacrifice jumătate din salariul său de pe un an. Când fratele va ceti aceste rânduri în timpul Săptămânii de Rugăciune, va vede că spiritul său de sacrificiu a și adus roade în inimile altora, și i-a îndemnat să ajute cu tot ce pot la înaintarea lucrării.

W. Ising, conducătorul Uniunii misionare arabice, scrie:

„Da, noi ne găsim și în greutăți financiare. Oficiul german însărcinat cu supravegherea trimeterii de fonduri în străinătate a interzis misiunii noastre ce a mai trimete bani din țară, în felul acesta lipsindu-ne de fondurile de sprijin. Dar noi am luat măsuri pentru preîntâmpinarea acestui lucru. Pentru jumătate din luna Iunie am hotărî să plătim 25% din salariul lor în literatură, și pentru Iulie vom face la fel, dacă nu vom da literatură într-o măsură mult mai mare. Cărmuirea ne-a spus că noi trebuie să ne reducem numărul angajaților, și să facem față cu sumele cari ne intră din câmpul de acolo. Este foarte plăcut ca o cărmuire să ne spună lucrul acesta. Totuși măsura luată ca lucrătorii să meargă cu literatura se poate dovedi ca o adevărată binecuvântare. Criza financiară se poate schimbă într'un mare bine. De altfel Domnul poate săvârși mult mai mult prin „trei sute de oameni de felul celor lui Ghedeon decât printr'o mare oștire, chiar dacă noi nu avem decât urecioare goale, dar dacă totuși vom ține sus arzândă facla adevărului, și vom dovedi aceeaș credință în Dumnezeu ca și grupa lui Ghedeon“.

Scrisoarea fratelui Ising ne aduce o altă dovadă de faptul că Dumnezeu este gata să ne binecuvinteze în strămtorările noastre și însăși piedicile cari stau în calea noastră să le folosească spre înaintarea lucrării Sale.

SPIRITUL LUI DUMNEZEU LUMINEAZA FACLA ADEVARULLUI.

Situația economică a umbrît orizontul, dar

o asemenea întunecime descoperă înaintea ochilor noștri înmărmuriți într'un chip mult mai limpede lumina ce strălucește dela tronul lui Dumnezeu, luminând chiar pe aceea la cari nu ne-a fost cu putință a le trimite misionari. Cu adevărat că Spiritul Domnului deschide uși pe cari nici un om nu le poate închide. Din partea a sute și mii de inși cari niciodată nu au văzut pe vreunul din misionarii noștri, acum auzim vechiul strigăt macedonean: „Treci și ajută-ne"! Noi suntem chemați să secerăm acolo unde nu ne-am ostenit să lucrăm. Ioan 4, 37, 38.

Se poate ca fondurile să fie scăzute și noi să ezităm de a urmă călăuzirea Spiritului lui Dumnezeu. Dar înainte de a trece la chemările mișcătoare din câmpurile misionare, să luăm seama la aceste încurajătoare și înviorătoare declarații ale sorei White:

„Când acești nori groși ai întunecimii par să se abată asupra minții, este timpul ca să lăsam ca credința vie să străbată întunerecul și să treacă dincolo de nori". — „*Experiențe și Viziuni*", p. 72.

„Inchipuirea își zugrăvește înainte o ruină de neînălțurat, și înapoi sclavie sau moarte. Totuși vocea lui Dumnezeu vorbește în mod clar: 'Mergi înainte'. Noi trebuie să ascultăm de această poruncă, chiar când ochii noștri nu pot pătrunde întunerecul, și chiar când simțim valurile reci în jurul picioarelor noastre. Piedicile cari stau în calea progresului nostru niciodată nu vor dispărea dinaintea unui spirit îndoelnic, și șovăitor. Aceia cari întârzie cu ascultarea până ce ar dispărea cea din urmă umbră de nesiguranță, și când nu ar mai fi nici un risc de înfrângere sau greșeală, nu vor asculta niciodată. Necredinciosul șoptește: 'Să așteptăm până ce piedicile vor fi date la o parte, și vom putea vedea limpede drumul înaintea noastră'; dar credința se avântă cu mult curaj înainte, sperând foarte, crezând totul. Norul care pentru Egipteni eră un mare zid de întunerec, pentru Ebrei eră o lumină de nespus, luminând întreagă tabăra, și aruncând razele ei luminoase pe calea dinaintea lor. Astfel lucrurile Providenței sunt pentru cel necredincios, întunerec și desnădejde, în timp ce pentru sufletul încrezător ele sunt pline de lumină și pace. Calea pe care conduce Dumnezeu se poate să meargă prin pusie sau apă, însă ea este o cale sigură". — „*Patriarhi și Profeți*", p. 290.

N. P. Neilsen, președintele Diviziunii Americane de Sud, ne serie următoarele cu privire la strigătul macedonian din zilele noastre:

„Acum câteva luni fratele F. A. Stahl a vizitat pe Indienii Conibo, pentru care nu s'a făcut încă nici o lucrare. Când a sosit, șeful tribului a venit la el și l-a rugat cu multă căldură să

trimeală pentru oamenii de acolo un învățător. El zise: 'Noi dorim să cunoaștem despre adevărul Dumnezeu'. Ei auziseă despre lucrarea noastră dela Indienii Campas, și acum cereau ajutor. Dar înainte de a veni dimineața următoare a sosit la el o altă delegație de Indieni cu aceeaș rugăminte. Două, nu numai o singură cerere, într'o singură seară! Bine a scris fratele Stahl: 'Eră în adevăr mișcător să ascultți rugămintile arzătoare ale acestor sârmani oameni'".

Președintele Conferinței Sao Paulo a primit o cerere semnată de douăzeci de persoane, prin care îl chemă să vină să le boteze în solie. Ei scriau că părăsiseră toate vițiile și că păziu Sabatul Domnului. Acest președinte spune:

„Lucrarea în câmpul nostru crește cu mai multă putere decât ne este nouă cu putință să ne îngrijim de ea. Problema la noi nu este ca să înaintăm cu lucrarea, ci aceea a ținerii pas cu înaintarea ei. Acum de curând ni s'a comunicat că o sută de oameni se interesează foarte de aproape de adevăr într'un loc la o depărtare de sute de mile de cea mai apropiată stație misionară de a noastră, în partea cea mai îndepărtată a Braziliei. Nici un lucrător nu fusese acolo, și ar trebui săptămâni ca să ajungi acolo".

Fratele H. F. Schubert, președintele Diviziunii europene Centrale, povestește cum un colportor având succes în Constantinopol, a vizitat și portul Samsun, din Marea Neagră. Ajungând la un farmacist, acesta îl întrebă: „Oare ești adventist"? El eră foarte bucuros să întâlnească pe fratele nostru. El spuse că în timpul războiului fusese prizonier, și șezuse la un loc cu mai mulți misionari de ai noștri în Egipt, și în felul acesta auzise despre adevăr. (Scriitorul a ținut în timpul războiului mai multe serii de lecturi prizonierilor cari se găseau în lagăre în Egipt, și se poate că farmacistul se referă la aceasta.) El ceru ca în cel mai scurt timp să fie trimis vreun lucrător în Samsun, căci el strânsese deja o grupă de prieteni cari doriau foarte mult să afle despre solie.

E în adevăr minunat cum este netezită calea pentru vestirea Evangheliei împărăției până chiar în colțurile cele mai îndepărtate ale pământului.

SE INFIG NOUI JALOANE.

De sigur că veți fi bucuroși să auziți raportul încurajator despre înaintarea lucrării misionare în vechiul Ierusalim, raport ce ne-a sosit din partea fraților de acolo.

„Ziua de 7 Mai a fost o zi memorabilă pentru vechiul Ierusalim. După ce în ziua trecută botezasem trei persoane în fluviul Iordan — un Pavel și un Moise cu soția lui — a fost organizată prima Comunitate cu un număr de doi-

sprezece membri, unul dintre ei fiind din vechiul Betleem“.

La Pare, cel mai vechi câmp misionar al nostru în Africa răsăriteană, lucrarea educațională este însoțită de cel mai frumos succes. Fratele Beardsell scrie: „Noi am avut cinstea a fi prima misiune din Tanganica, ce am prezentat o față pentru examenul de obținerea unui certificat guvernamental de profesoară. Numele ei este Damari. Ea este prima față care a primit un asemenea certificat. De curând am și primit o scrisoare de mulțumire din partea conducătorului departamentului educației. El spune: „Misiunea Dvs. cu drept cuvânt trebuie să fie mândră pentru faptul că a putut înfringe un așa important jalon în progresul educației feminine“.

Fratele S. G. Maxwell, conducătorul Uniunii misionare africane de răsărit, amintește un alt pas însemnat în lucrarea noastră:

„Luna trecută când au fost întăriți ca predicatori ai Evangheliei cei doi primi lucrători Wapare ai noștri, am trecut un alt jalon. Amândoii aceștia sunt destoinici și noi suntem deplin convinși că ei vor fi puternice forțe ajutoare pentru lucrare“.

Dar unul din cele mai interesante lucruri pe cari le avem în misiunile noastre este mișcarea ce are loc, potrivit unei scrisori din partea fratelui L. H. Christian, președintele Diviziunii europene de Nord, printre Mohamedanii din Abisinia nordică. Cu zecile au fost botezați. Ei par a fi foarte zeloși și credincioși. Ei primesc cu bucurie orânduirea zecimii cum și alte orânduirii ale soliei. Fratele Christian spune: „Este ca și cum ar începe o nouă zi să vezi pe acești oameni născuți Mohamedani îndepărtându-se dela credința Islamă și devenind advenști zeloși“.

Deci, această solie este sortită a merge înainte biruitoare. „In anul acesta am botezat mai mult cu lucrători mai puțini decât anul trecut“, spune fratele F. Griggs, președintele Diviziunii Extremului Orient. In acelaș timp, din Misiunea Chekiang, în Diviziunea chineză, ni se vestește că frații de acolo s'au străduit în chip deosebit să pătrundă în ținuturi neocupate din câmpul lor și au izbutit ca până la finele anului 1931 să facă un început al soliei în fiecare țară. După cum reiese din scrisoarea fratelui Frederick Lee, lozinca luată la sesiunea quadrenială de către delegații acestei Diviziuni ținută de curând la Shanghai, a fost: „Înainte către hotare“. In timp ce Shanghai era asediat de oștiri, orașul fiind pustit din pricina bombelor ce explodau, iar pe străzi bubuind ziua și noapte tunurile, delegații noștri adunați la misiune făceau planuri cu privire la înaintarea cât mai grabnică cu ultima solie a Evangheliei, în ținuturile nepătrunse.

200

SPIRITUL DE SACRIFICIU.

Intr'o dimineață foarte friguroasă, sus pe „acoperișul lumii“, în Anzii Americii de Sud, un mare număr dintre credincioșii noștri Indieni se adunau în capela lor neîncălzită. Eră Sabatul al treisprezecilea, și Indienii arătau un foarte mare interes față de această zi. A fost ținută o cuvântare mișcătoare cu privire la țința darurilor. De sigur că această cuvântare a găsit un răsunet în inimile lor căci ei au venit imediat în față cu darurile, aducând ceea ce aveau — un pui de găină, ouă, un miel, cartofi, cereale, și câțiva bani.

Un bătrân Indian sbârcit eră în mod deosebit observat cum căută să-și facă loc printre cei adunați spre a ajunge mai în față. Inima lui fusese încălzită auzind cum Isus dăruise pentru el bogățiile și mărirea cerească. Incet încet își făcu drum înainte și în cele din urmă ajunse la grămada de daruri. Acolo stătu și medită o clipă. Se părea că nu are nimica ce să poată da. Apoi încet își desfăcu depe corpul său tremurând mantaua și o puse în grămada de daruri. Aceasta eră tot ce aveau.

Această manta îl fereă de frig ziua și îi servea drept acoperământ noaptea. Dar el a dat-o ca o expresie a iubirii care pătrunsese în inima lui față de Isus, care a dat totul pentru ca el să poată fi mântuit. El a dat-o pentru ca și altora să le poată fi vestită aceeași iubire care acuma ardea în inima lui.

ÎNAINTE ȘI ÎN SUS.

Moise spusese fiilor lui Izrael să rămână liniștiți și să vadă mântuirea Domnului. Aceasta a avut loc tocmai în momentul când Domnul eră gata să îplinească minunata Sa l'crare de liberare. El zise lui Moise: „Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Izrael să *pornească înainte*“. Exod 14, 13—15.

Anul acesta cum și anul trecut ne-au dat minunate dovezi despre faptul că nimica nu este prea greu pentru Domnul, și că El este gata să-Și termine lucrarea și să o scurteze în dreptate.

Ce minunată lucrare este aceasta în care suntem angajați! Asemenea râului văzut de Ezechiel că curgea dela tronul lui Dumnezeu, această lucrare nu numai că merge înainte, dar ea ne și conduce la o experiență de continuă dependentă.

Ultimele desvoltări ale lucrării în patrie, cât și în câmpurile misionare, au arătat în mod lămurit că la Domnul nu există nici un fel de criză. Se poate să ne închipuim că ar fi potrivit ca acuma să mai rămânem puțin pe loc, însă El ne îndeamnă să mergem înainte. Oare nu suntem noi gata să ne consacram viețile, avutul și tot ce avem Lui și să urmăm apelului Său?

E. Kotz.

Puterea Rusaliilor.

Sufletele oamenilor sunt canalele puterii, templele Duhului Sfânt, prin cari Dumnezeu cu Evanghelia Sa aduce vieță, activitate și putere pentru câștigarea inimilor omenești. In această Evanghelie este putere. Ea este mai mult decât povestea lui Isus, mai mult decât o prezentare a adevărului, mai mult decât un plan al mântuirii. Apostolul Pavel spune despre Evanghelia că „este puterea lui Dumnezeu spre mântuire“. Despre felul cum lucrează și cu câtă putere acționează prin ființe omenești, cartea Faptele Apostolilor dă o mărturie datătoare de curaj și convingătoare.

De curând, pe când călătoream cu trenul printr'o regiune industrială, am văzut cum mai multe coșuri de uzină ieșeau în evidență deasupra clădirilor înconjurătoare. In jurul a multora din acestea eră o atmosferă de liniște — nici un fel de lucru în progres. Liniștea părea să spună că nu toate lucrurile merg bine. Numai ici și colo în pădurea de coșuri se mai vedeă câte unul din care se înălțau coloane de fum, dând deci semne de vieță. In jurul acestora eră sgomot și activitate. Totuși, în legătură cu aceste coșuri este un anumit număr de mașini, generatoare în stare să producă putere când li se dă combustibilul necesar. De ce nu este activitate? De ce o așa liniște când există posibilități de fericire a omului? Răspunsul vine, că este criză financiară. Roțile nu se mai învârtesc. Nu mai este cu puțință de procurat puterea necesară lor.

Sufletele oamenilor sunt la fel ca și aceste coșuri fără fum, uzini inactive cu mașini puternice. Deși au tot ce le trebuie pentru producerea puterii, totuși sunt liniștiți și slăbiți din punct de vedere spiritual. Asupra pământului s'a abătut o criză spirituală, și de ce? Puterea Evangheliei este pentru fiecare ins. O putere de neterminat este pusă la dispoziție. In curând va veni o nouă zi de Rusalii și Spiritul nu cere decât ca omul să împlinească condițiunile necesare pentru un asemenea timp; dar se poate că deși omul dorește puterea aceasta după cum au dorit-o și ucenicii, el nu știe cum să o dobândească, și nici nu este dispus să cunoască. Felul cum au căutat ucenicii puterea Spiritului ne este de mare ajutor și încurajare. Să primim pe scurt puțin asupra experienței lor.

NEINTELEGHERA MISIUNII LUI HRISTOS.

Moartea lui Hristos a produs în inimile ucenicilor mare amărăciune și descurajare. Mântuitorul lor fusese prins de către preoți și apoi de ei fusese dat în mâinile conducătorilor ro-

mani cari L-au condamnat și L-au răstignit. Ei și-au bătut joc de El, zicând: „Pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El împăratul lui Izrail, să Se pogoare acum depe cruce, și vom crede în El!“! Steaua speranței lor venise și plecase. Soarele lor apusese. Ei speraseră să-L vadă devenind Impărat, iar ei să domnească împreună cu El. Cu inimi desnădăjduite ei ziseră: „Noi trăgeam nădejde că el este Acela, care va izbăvi pe Izrail“.

Dar ucenicii își făcuseră o idee greșită despre Hristos și lucrarea Sa, și deși El căutase să le explice și să le arate viitorul, totuși ei fuseră înceți în a crede cu inima. „Ochii lor erau împiedicați ca să-L cunoască“. Ei nu puteau înțelege. Lipsa lor de înțelegere a lucrurilor a făcut ca ei să rămână turburați și cu totul fără de nici o nădejde și în mare încurcătură. In această atitudine se strânsară ei în camera de sus, de teama iudeilor.

In timpul următoarelor patruzeci de zile, Hristos le-a lămurit multe lucruri neînțelese de ei până atunci. El le arătă profetiile cu privire la venirea Sa, la lepădarea Sa din partea iudeilor cum și cele la moartea Sa, explicându-le cum se împlinise toate profetiile. Intemeindu-se pe profetiile împlinite ei își dădură seama de marea lor greșală, ochii li se deschiseră, și începu să se nască nădejdea. Acele patruzeci de zile petrecute împreună cu Isus după învieirea Sa, le schimbă felul de judecată. Intreaga lor concepție despre planul și ținta lui Hristos le apărea într'o lumină mult mai clară. Inaintea lor se ridică o nouă perspectivă în ce privește lucrarea lor în viitor. Acuma puteau înțelege mai bine ținta mării însărcinări primite. Și ca niciodată mai înainte ei se hotărâră să urmeze în totul îndrumarea Domnului lor înviat. Ei se pregăteau pentru experiența cea mai mare care aveă să o facă în ziua de Rusalii. Hristos știă că El le dăduse o însărcinare mondială care cereă o călăuzire și putere pe care ei nu o aveau. In timp ce Ioan boteză cu apă, Isus spuse: „Nu după multe zile voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt“.

Pentru a primi darul său ceresc, ei au căutat să se conformeze îndrumării date. Hristos știă că nu ar fi de nici un folos ca ei să meargă ca trimeși ai Săi, fără însă a aveă putere și călăuzire de sus. „El le zise: „Dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus“. Cu aceste cuvinte răsunându-le mereu în urechi, ucenicii s'au strâns în camera de sus, unde „stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri“. Despre experiența lor cetim:

„Ucenicii s'au rugat cu multă stăruință a deveni capabili a sta în fața oamenilor, și ca în discuțiile lor zilnice să folosească numai cuvinte cari să conducă pe păcătoși la Hristos. Îndepărtând toate deosebirile de vederi, cum și orice dorință de întâietate, ei s'au unit strâns a urmă lui Hristos. Ei s'au apropiat din ce în ce mai mult de Dumnezeu, și făcând aceasta, și-au dat seama ce mare privilegiu avuseseră ei de a fi într'o tovărășie atât de strânsă cu Hristos... Aceste zile de pregătire au fost zile de deplină cercetare a inimii. Ucenicii și-au dat seama de lipsa lor spirituală, și au început să ceară stăruitor dela Domnul ungera sfântă care singură eră în stare să-i facă demni pentru lucrarea de salvare a sufletelor. Ei nu cereau o binecuvântare doar pentru ei. Ucenicii simțeau sarcina salvării sufletelor. Ei înțelegeau că Evanghelia trebuia dusă în toată lumea, și deaceea cereau puterea pe care Hristos le-o făgăduise“.

„Faptele Apostolilor“, p. 37.

Și mai înainte de timpul lui Hristos, Spiritul Sfânt se dovedise prezent în mijlocul popoului Său, dar nu în plinătatea aceea dela Rusalii. Hristos ca mijlocitorul de sus S'a unit cu reprezentanții Săi pământești într'o mare lucrare de mijlocire. Aceștia cerură darul făgăduit și acesta le-a fost revărsat în abundență. „In ziua Cincizecimii, erau toți împreună în acelaș loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjjiitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei... Și toți s'au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească“. Fapte. 2, 1. 2. 4.

SCHIMBAREA DUPA RUSALII.

„Spiritul a venit asupra ucenicilor cari așteptau și se rugau, într'o plinătate care ajunsese fiecărui ins. Cel Infinit și-a descoperit puterea în biserica Sa. Eră ca și cum de veacuri această influență fusese ținută pe loc, și acuma Cerul se bucură putând să-i dea drumul asupra bisericii în bogăția harului Spiritului. Și sub influența Spiritului, cuvintele de căință și mărturisire s'au amestecat cu cântările de laudă pentru păcatele iertate. Se auzeau cuvinte de mulțumire și profetice. Intreg Cerul se pogori să privească și să laude frumusețea iubirii nepătate și de necuprins. Immărmuriți, apostolii exclamară: „In aceasta constă iubirea“. Ei au primit darul ce fusese revărsat. Și care a fost urmarea? Spada Spiritului, de curând ascuțită cu putere și scaldată în lumina cerului, își făcea drum prin necredință. Cu miile au fost converțiți într'o zi“. *Id.*, p. 38.

Asupra ucenicilor a venit o schimbare. Petru în ziua de Rusalii și după aceea, nu eră acelaș Petru timid și fricos care eră să se înnece pe marea Galilee și care strigase plin de teamă:

„Doamne, mântuiește-mă“; nici nu mai eră acelaș Petru încrezut, șovăelnic, și nedemn de a mai fi crezut, care tăgăduise de trei ori pe Domnul Său. Când însă s'a ridicat în ziua de Rusalii, el a fost înzestrat cu un curaj sfânt de nu putea să fie slăbit nici de preoții din Izrail și nici de oameni. O putere din afară ce-l îndemnă înainte venise asupra lui făcându-l în stare a mărturisi pentru Hristos. Deși mai marii iudeilor îi porunciseră să nu vorbească în numele lui Isus, el arată divinitatea acestei lucrări și zise: „Căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit“.

Oamenii din Faptele Apostolilor par a fi oameni deosebiți de ucenicii Evangheliei. Ei se pare că au o mai mare apropiere spirituală, și un simțământ mai puternic al prezenței dumnezeirii. Ei par a se găsi în chiar camera de convorbire cu Dumnezeu. Lucrările lor sunt călăuzite de sus. Cu drept cuvânt Faptele Apostolilor au fost numite „Faptele Spiritului Sfânt“. Cetind și recetind cartea aceasta, caracterele acestor conducători plini cu Spiritul Sfânt stau într'un izbitor contrast. Ei nu sunt șovăelnici. Caracterele lor au devenit tari, statornice. Se simte că Dumnezeu este cu acești oameni. Mâna dumnezeirii se vede că stăpânește această lucrare. Pretutindeni se întâlnesc fraze de acestea: „Ingerul Domnului îmi zise“. „Duhul a zis lui Filip: „Du-te“. „Domnul i-a zis (lui Anania)“. „Spiritul zise lui Petru“. ce minunată lucrare este aceasta, în care se vede o așa de strânsă umblare cu Dumnezeu și o cunoaștere atât în deaproape a tuturor detaliilor voinței Lui! Oare o asemenea putere spirituală nu este demnă de dorit? Nu este demnă de străduință a o dobândi? Aceasta este puterea Rusaliilor dată prin botezul Spiritului Sfânt.

După pogorirea Spiritului Sfânt a fost împlinită rugăciunea lui Hristos ca ei să poată fi una. Ei s'au unit unul de altul. Cu privire la această experiență în viața lor cetim: „După pogorirea Spiritului Sfânt, au pornit să vestească pe Mântuitorul înviat, singura lor dorință fiind salvarea sufletelor. Ei s'au bucurat în plăcuta armonie cu sfinții. Ei erau blânzi, mulțumitori, plini de abnegație, gata să facă orice sacrificiu pentru adevăr. In legăturile lor zilnice unul față de altul, ei dădeau pe față iubirea pe care Hristos le poruncise să o dovedească. Prin fapte și cuvinte neegoiste, ei se străduiră să aprindă această iubire și în inimile altora“. — „Mărturie“, Vol. VIII, p. 241.

Intre ucenici nici nu se auză de slăbire a lucrului, și nici de descurajare. Cartea Faptele dela început și până la sfârșit dovedește o notă de optimism din cel mai mare. In fața împotrivirii organizate ei nădăjduiau la succes, și îl aveau. Intervenția dumnezească rezolvă problemele lor cele mai grele. Petru și Ioan fără

bani erau în stare să facă ceea ce banii nu puteau face. Ologului care cerea de pomană la poarta templului, Petru îi zise: „Uită-te la noi! Argint și aur, n'am; dar ce am, îți dau: În numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă“!

Marea foamete pe care Agab o prevestea că avea să vină asupra întregii lumi, și din pricina căreia avea să fie pretutindeni o mare scumpete, nu a făcut nicidecum pe ucenici să caute să-și îngrămădească bani. Aceasta nu este lucrarea Spiritului Sfânt. Fiecare ucenic era îndemnat să trimeată mai mulți bani acolo unde lucrarea era în mai mare lipsă. Raportul acela mărturisește: „Unul din ei, numit Agab, s'a sculat și a vestit, prin Duhul, că va fi o foamete mare în toată lumea. Și a și fost, în adevăr, în zilele împăratului Claudiu. Ucenicii au hotărât să trimeată, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților, cari locuiau în Iudea, ceea ce au și făcut; și au trimes acest ajutor la prezbiterii prin mâna lui Barnaba și a lui Saul“.

Acești ucenici au întâmpinat orice greutate cu mult curaj. Puterea Spiritului era totdeauna la lucru în viața lor. Ei nu puteau să fie doborâți de desnadejde. După ce mai marii „au pus mâinile pe apostoli, și i-au aruncat în temnița de obște“, ce s'a întâmplat? Au mai propovăduit ei? În dimineața după ce li s'a dat drumu, cetim că: „au intrat dis de dimineață în templu, și au început să învețe pe norod“. Și iarăși: „După ce au chemat pe apostoli, au pus să-i bată cu nuiete, i-au oprit să vorbească în numele lui Isus, și le-au dat drumul. Ei au plecat dinaintea Soborului, și s'au bucurat că au fost încredințați să fie batjocoriți, pentru numele Lui“. Nimica nu poate împiedica un asemenea spirit voios să lucreze pentru întinderea împărăției lui Dumnezeu.

Ei au mers bucuroși în cele mai grele locuri. Această bucurie a inimii era spontană și comunicativă. Când a început prigonirea lui Pavel și Barnaba, și au fost izgoniți „din hotarele lor“, ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt“. La Miez de noapte, când erau cu picioarele strâns ținute în butuci, Pavel și Sila se rugau, cântau și laudau pe Dumnezeu. Să ne mai mirăm că oameni înzestrați cu asemenea puteri au putut vesti pe Hristos? Nu ar trebui ca să căutăm a dori să vedem într'o mai mare măsură Spiritul lui Dumnezeu la lucru în viețile noastre?

NECESITATEA PREDĂRII ȘI CREDINCIOȘIEI.

În adevăr, Dumnezeu dă poporului Său puterea Sa în zilele acestea, și se săvârșesc minuni. În multe locuri poporul lui Dumnezeu a primit o parte din Spiritul Său. Totuși mai lipsește ceva. Este nevoie de acel zel mare la lucru ce

nu este atât de puternic cum ar trebui să fie. Noi cetim: „Nu vă îmbătați cu vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh“. Aci avem o poruncă lămurită ce se poate aplica în multe privințe. Credinciosul nu ar trebui să se lase a fi otrăvit cu vin, ci să caute a avea plinătatea Spiritului Sfânt. De ce nu ar face poporul Său această experiență? Noi nu putem fi plini cu vinul lumii, și în același timp să avem și Spiritul. Spiritul are nevoie de drum liber. Înainte de a-l putea primi trebuie să fim goliți de altceva. Se poate că aceasta să însemne oarecări dureri, dar este de nevoie. Noi trebuie să cerem Spiritul în măsură bogată ca să curățescă tot răul din noi, așa ca apoi să poată veni în noi în toată plinătatea sa. Să luăm seama la acest cuvânt ce ne este adresat: „În marele și nemăsuratul dar al Spiritului Sfânt se cuprind toate resursele cerului. Nu este vina lui Dumnezeu că bogățiile harului Său nu se revărsă peste oamenii acestui pământ. Dacă ar fi toți dispuși să-L primească, atunci toți ar putea fi plini de Spiritul Sfânt“. „Parabolele“, pp. 381. 382.

Una din condițiile de seamă pentru primirea Spiritului Sfânt este ca să lucrăm cinstit cu Dumnezeu. Noi nu putem ca să jefuim pe Dumnezeu în zecimi și daruri și în același timp să sperăm și revărsarea Spiritului Său. Noi nu putem să luăm banii cari aparțin Domnului și în mintea noastră să ne punem diferite lucruri prin cari să justificăm această faptă, și în același timp să ne gândim să primim și revărsarea Spiritului. Dumnezeu nu va așeză pe martorul Său credincios într'un asemenea om. El ne cere să-L încercăm, să-I dăm ocazie a dovedi temerăria făgăduințelor Lui. „Aduceți însă la casa vistieriei toate zecuielile . . . puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu voi turnă o binecuvântare de nu va fi destul loc s'o primiți“. Ferestrele cerului sunt foarte largi. Când Dumnezeu spune că vrea să deschidă pentru cineva aceste ferestre, aceasta înseamnă că El are ținte mari cu acest om, și că fusese de mai multe ori încercat. Și când vine această binecuvântare, ea produce din ce în ce mai mult spiritul de dărnicie. În zilele Rusaliilor nimeni nu zicea că ceva al său îi aparține. Oricine era ajutat. Primirea Spiritului și dăruirea mergeau mână în mână. Dumnezeu nu poate îngădui o rușine mare ca aceea a lui Anania și Safira.

În inima noastră nu trebuie să mai ținem nici un idol. Trebuie să ne părăsim păcatele, să ne umilim inimile, să spulberăm mândria, și să ne predăm viețile noastre lui Dumnezeu în toată sinceritatea și simplitatea. Ce poate face mândria pentru noi, ne spune un scriitor:

„Cartea lui Dumnezeu și cartea vieții omenestii sunt pline de exemplele nenorocirilor din

pricina mândriei. „Prin mândrie”, spune Solomon, „se atâță numai certuri”, și, „mândria merge înaintea pieirii”. Mândria aduse ruina lui Adam și a Evei; mândria a fost care a îndemnat pe fiii oamenilor să zidească turnul Babel. Faraon, Ezechia, Naaman, Absalom, Solomon, Nabucodonosor, Irod, sunt fiecare în parte exemple ale urmărilor mândriei. Moab, Edom, Tir, și Babilon ne spun despre tot atâtea națiuni nimicite din pricina mândriei. Laodicea arată nenorocirea mândriei în biserici. Fariseii ne prezintă efectele triste ale mândriei în religia personală”. „*Aids to Spiritual Life*”, p. 230.

Pentru a putea obține roadele Spiritului, trebuie să dăm la o parte toate lucrurile cărnii. Trebuie să ne golim viețile de aceste lucruri. Se poate că zicem că lucrul acesta nu ar fi cu putință, și chiar așa și este din partea noastră. Nimeni nu poate ca să producă lumină într-o cameră întunecoasă, dar putem ridică perdelele, putem deschide ușa, și atunci strălucirea soarelui va umple casa. La fel vorbește Soarele dreptății către biserica Laodicea. „Iată Eu stau la ușă, și bat”. Intrarea Lui va curăți templul sufletului și-l va face gata pentru Spiritul Său.

SA NE RUGAM PENTRU PRIMIREA ACES- TOR DARURI.

Și cu toate acestea se prea poate ca să nu primim plinătatea Spiritului. Pentru acest dar ceresc noi trebuie să insistăm, să ne rugăm, să flămânzim și să însetăm. „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați”. Oricine știe care este senzația produsă de sete. Cu cât așteaptă mai mult cu atâtea dorește mai mult să bea, până ce în cele din urmă îi dispăre orice altă dorință sau voință. O asemenea experiență fac și aceia cari doresc cu multă ardoare Spiritul. Acest Oaspete ceresc trebuie dorit și căutat. „Deci, dacă voi, cari sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce-L cer”!

Iacob zise: „Nu te voiu lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”. Sub această binecuvântare a trăit el ca prinț și a avut har față de Dumnezeu și față de oameni. Ilie s'a rugat până ce a văzut norul. Moise s'a rugat până a îndepărtat mânia lui Dumnezeu dela oastea răsvărită a lui Izrail. Daniel s'a rugat de trei ori pe zi, deși asupra capului său atârna sentința de moarte. Psalmistul spune: „Seara, dimineața, și la amiază, oftez și gem, și El va auzi glasul meu”. Ei nu numai că s'au rugat dar au și stăruit în rugăciune. Ni se spune că în timpul unei grele perioade prin care a trecut Reformațiunea, Luther se rugă zilnic de câte trei ore. Wesley își avea „camera de rugăciune”. Mișcarea mondială pentru câmpurile misionare și-a făcut începutul în inimile câtorva credin-

cioși dintr'o mică grupă de rugăciune. „In curtea Colegiului Williams, la Williamstown, U. S. A. se găsește „Monumentul clăii de fân” în amintirea unei neuitate adunări de rugăciune ținută în spatele unei clăii de fân de către o grupă de studenți, în favoarea câmpurilor misionare. In vârful monumentului se găsește o placă de marmură pe care este săpată harta lumii, și pe care este scris: „Câmpul este lumea”. Pe monument este scris: „Locul de naștere al mișcării americane pentru misiuni, 1806”. Apoi urmează numele celor cinci tineri cari au luat parte la acea adunare de rugăciune: Samuel J. Mills, James Richerd, Francis L. Robbins, Harvey Loomis, Byram Green”. La câțiva ani după aceea, Livingstone cu greu își croiă un drum spre inima Africii, și muri pe când se ruga în genucheat.

Spiritul Sfânt a condus mișcarea adventă dela început. Și această mișcare se va încheia cu o mare putere triumfătoare. Pionierii din vechime se rugau foarte mult. Ei studiau Scripturile în genuchi. Ei își consacrau vieța și tot ce aveau; și lor le-a fost descoperită o mare lumină. In mare măsură darul Spiritului Sfânt veni sorei Ellen G. White prin viziune și vis. Prin acest dar a învățat și a condus Dumnezeu în chip evident biserica Sa depe urmă. Și nouă ni se adresează următoarea solie: „Numai aceora cari nădăjduesc în umilință după Dumnezeu, și cari așteaptă călăuzirea și îndurarea Lui, le este dat Spiritul. Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită. Această binecuvântată făgăduință, cerută prin credință, aduce cu sine și alte binecuvântări”. „*Vieța lui Isus*”, p. 672.

Ne găsim în timpul ploiei târzii. Celalt înger din Apocalips 18 se pogoră din cer cu putere mare, și pământul va fi luminat cu mărirea lui. Servii lui Dumnezeu vor fi dotați cu putere divină. In umilința inimii ei vor cere Spiritul care nu așteaptă altceva decât să fie primit, și de îndată ce vine aduce cu sine tot felul de binecuvântări, și lucrarea se va termina repede. Despre acest timp cetim: „Erau săvârșite minuni puternice, bolnavii erau vindecați, și credincioșilor urmau semne și minuni. Dumnezeu eră cu lucrarea, și fiecare sfânt, fără pic de teamă de urmări, urmă după convingerile propriei Sale conștiințe, stând strâns uniți cu aceia cari păziau toate poruncile lui Dumnezeu; și cu mare putere ei vesteau în tot locul solia a treia. Am văzut că această solie se va încheia cu putere și tărie multă, întrecând strigătul din miezul nopții”. „*Experiențe și Viziuni*”, p. 278. Oare nu ar fi bine ca rugăciunile noastre să fie cuvintele cântării: „Spirit Sfânt ce dai putere”?

J. L. Shaw.

Rămânerea în Hristos.

Tema aleasă pentru studiul din ora aceasta este marele adevăr central și primordial al experienței creștine: rămânerea în Hristos. A sta, a continua, sunt cuvinte cari nu se pot compara în frumusețe cu minunatul cuvânt „rămânere“, care cuprinde în sine și sentimentul de mulțumire, pace, bucurie, încredere și stăruință, în forma cea mai înaltă și mai sfântă la care ar putea ajunge un copil al lui Dumnezeu de pe pământ. Aceasta a fost dorința cea mai arzătoare a lui Hristos față de copiii Săi — „Rămâneți în Mine“, — însoțită de făgăduința: „Eu sunt cu voi“, cu toate cele în legătură cu ea — îmbărbătare, curaj, har îndestulător, biruință deplină — nu astăzi pentru mâine, ci în fiecare clipă.

Cum putem să facem noi înșine o asemenea experiență, și să trăim în ea? Noi nu suntem lăsați ca pentru răspuns să băjbăim în întunec: „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El“. Col. 2, 6. A primi în primul loc pe Hristos înseamnă o predare a voinții; o încredere în puterea și harul Său; a alege să stai de partea Lui tot atât de hotărât ca și Izrail. Aceste fapte precise, repetate din nou și mereu până ce ele devin un obicei al vieții de toate zilele, sunt absolut de nevoie experienței rămânării în Hristos. Nu aruncarea orbește în lucrurile după capul nostru dar nici rămânerea în urmă ca niște copii neascultători, ci ascultarea de vocea Lui și urmarea pe calea Sa („în seninătate și încredere va fi țaria voastră“); depinzând de El în fiecare clipă („Eu o păzesc zi și noapte“); recunoscând cât de aproape este El („Eu voi locui în ei“), toate acestea sunt de neapărată nevoie experienței rămânării în Hristos.

Dar mai este încă o condiție, și aceasta este arătată lămurit în 1 Ioan 2, 5, 6: „*Prin aceasta știm* că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăească și El cum a trăit Isus“. Ascultarea este proba rămânării în Hristos, — ascultare lămurită prin studiul Cuvântului Său, și har plin de putere primit prin trăirea și comuniunea cu El.

A umbla după cum a umblat Hristos înseamnă a trăi cum a trăit Hristos când a fost pe pământ. Insuși Hristos ne-a avertizat împotriva amăgirii de sine în această chestiune de seamă. Nu aceia cari se pretind, ci aceia cari fac voia Tatălui vor avea parte de intrare în împărăția lui Dumnezeu. Nu vă cunosc, depărtați-vă dela Mine“, este sentința grozavă care va fi rostită asupra acolora cari doar au pretins.

Dar creștinismul este ceva cu mult mai mult decât o pretențiune. Nu este numai auzire, ci și împlinire, — „nu o voce în vânt, ci piciorul pe pământ, mergând pe calea lui Dumnezeu“. A trăi cum a trăit El cuprinde toate legăturile față de oameni și toată închinarea și lucrarea noastră față de Dumnezeu; înseamnă cuvintele noastre, faptele noastre, și chiar și cugetele noastre. Ținta este înaltă, dar ea este ținta lui Dumnezeu pentru copiii Săi, și nimeni nu va putea cobori această țintă pusă de El. Cu cât vom înțelege mai bine faptul că un creștin trebuie să trăească așa cum a trăit Hristos, cu atât mai doritori vom fi să câștigăm biruința în viața de creștin. Și felul de a umbla după cum El a umblat este a rămâne în El și a îngădui Lui să rămână în noi. Hristos în noi astăzi va umbla ca și atunci când El a umblat în Iudea și Galilea.

„VIEȚA VOASTRA ESTE ASCUNSA CU HRISTOS“.

Scriind bisericii din Colos, Pavel zice: „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“. Col. 3, 1—3. Pavel vorbește aici despre viața aceasta de acuma. El afirmă că aceia cari se pretind a fi creștini trebuie să fi murit față de păcat și să fi fost înviați din morți. Ca fapte noi, noi trebuie să ne îndreptăm dorințele spre cele de sus, nu spre lucrurile de pe pământ. O mare slăbiciune la mulți cari se pretind creștini este că dorințele lor sunt îndreptate și mai departe spre lucrurile pământești. Ei sunt atât de mult copleșiți de griji și turburări încât nu mai au nici un curaj în Domnul, nici o speranță temeinică în viața viitoare. Ei cad înapoi într'o stare sufletească fără de speranță și disperată, fiind descurajați și nemângâiați. Ei uită această asigurare: Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“. Noi nu trebuie să trăim pentru lume, ci în această privință să fim ca morți.

Ce ar putea fi cerut mai mult decât se găsește spus aici? A avea viața noastră „ascunsă cu Hristos“ este o stare care nu poate fi comparată în valoare cu nimica. Se poate să ne simțim nedemni. Se poate că facem greșeli, sau facem vreun rău; chiar când ne rugăm să facem binele, se poate să facem rău. Neprevăzu-

tul ia loc în viața noastră, și atunci spunem: „Nu pot fi asemenea lui Hristos“, uitând însă asigurarea că „viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“. Tu spui: „Dar nu știu ce înseamnă acestea. Eu nu înțeleg, deci pentru mine este fără rost“.

Să ne închipuim următoarele: Să zicem că eu vreau să îmi ascund ceasul astfel ca tu să nu îl găsești, și pentru aceasta cer unui prieten voinic, să mi-l păstreze așa ca tu să nu îl poți lua. Tu îl cauți dar nu-l poți găsi, căci este ascuns la prietenul meu, care știu că este destul de tare încât tu nu poți ca să i-l iei. Tot astfel, Satana va căuta să ne nimicească, însă biruința a și fost câștigată — ea este *acuma a noastră*, atâta timp cât viața ne este ascunsă în Hristos. Observați acuma cât de minunat este prezentat acest adevăr în „*Calea către Hristos*“, pp. 89, 90.

„Imbrăcând firea omenească, Hristos S'a legat cu omenirea prin legături de iubire, cari nu pot fi rupte de nici o putere, fără numai de propria alegere și voință a omului. Satana va căuta mereu să încerce tot felul de ademeniri, ca să ne facă să rupem singuri această legătură și din propria noastră voință să ne despărțim de Hristos. Dar tocmai în privința aceasta să veghiăm, să luptăm, și să ne rugăm, ca nimic să nu ne facă să *alegem* a servi altui stăpân decât Domnului. Noi avem în privința aceasta deplina libertate de alegere. Dar, tocmai de aceea, să îndreptăm ochii noștri numai spre Hristos, și El ne va feri și ne va ține. Cât vom privi spre Isus, vom fi în siguranță. Nimeni nu ne poate smulge din mâinile Sale. Astfel, privind spre El într'una, „vom fi schimbați în acelaș chip din mărire la mărire, după cum este dela Domnul Spiritului“.

Satana va prezenta tot felul de ademeniri, pentru ca să ne facă să ne despărțim de Hristos. „Dar tocmai în privința aceasta să veghem, să luptăm, și să ne rugăm“. Noi suntem în siguranță numai dacă privim spre Hristos. Și atâta timp cât viața noastră este ascunsă în Hristos, vrăjmașul nu poate distruge sufletele noastre, și nici să ne conducă în păcat. Atunci cu adevărat ajungem să facem și noi experiența lui Pavel:

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăesc . . . dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe sine însuși pentru mine“. Gal. 2, 20.

Aceasta este adevărata cale a vieții de creștin. Hristos trăește în el, și el trăește în Hristos. El trăește prin credință. Oare nu credeți că o asemenea viață este viața de biruință? A aveă pe Hristos trăind în noi, — și noi rămânând în Hristos, — iată secretul umblării după cum a umblat El. Rămânerea în Hristos este cheia

care deschide toate cămărilor tării, harului și puterii trebuincioase trăirii unei asemenea vieți. Hristos spune: „Fără Mine nu puteți face nimic“. Dar cu Mine, rămânând în El, noi putem, după cum afirmă cu atâta tărie apostolul, „să facem totul“. Pe'n credința în Hristos primim puterea Sa, și având această tărie, nu suntem înfrânți.

În primele versete din Ioan 15, adevărul rămănerii în Hristos este lămurit prezentat într'un limbaj pe care-l poate înțelege chiar și un copil. „Eu sunt viță“ zice Hristos; „Tatăl Meu este vierul“; „voi sunteți mlădițele“. Tăria mlădiței nu este în ea însăși, ci în viță. Sucele și viața viței curg continuu prin mlădiță. Orice rod al mlădiței se pinde de viță. Mlădița lipsită de viță s'ar vesteți și ar muri. Ea nici nu poate trăi și nici nu poate aduce rod dacă legătura dintre ea și viță este tăiată. Tot astfel este și cu creștinul. Rămânând în Hristos, el aduce mai mult rod, și aducerea de rod este ce dorește Dumnezeu din partea mlădițelor. „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei“. Și noi nu ar trebui niciodată să uităm că „rodul unei vieți în Hristos este o viață *asemenea* lui Hristos“. Rămânând El în noi, vom trăi după cum a trăit El.

ADUCEREA DE ROADE.

Se poate ca cineva să întrebe: „Ce înseamnă aducerea de roade“? Sunt două idei cu privire la aducerea de rod, însă amândouă se contopesc în una singură. Una este aducerea roadelor Spiritului. A doua este a câștiga oameni pentru Hristos ca ei să devină copiii Săi. Rodul Spiritului, care este strâns legat de rămânerea în Hristos, ne este foarte lămurit arătat ca fiind: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor“. Gal. 5, 22, 23. Ce rod minunat! Și să nu se uite că este foarte firesc ca cineva care rămâne în Hristos, și în care rămâne Hristos, să aducă acest rod, după cum este de natural butucului de viță să aducă struguri; dar lucrul acesta este cu puțință *numai* dacă rămânem în Hristos. Dacă nu rămânem în Hristos, noi devenim, indiferent cât ne-am pretinde noi că suntem creștini, asemenea ca și smochinul uscat blestemat de Isus.

Trăind după firea cărnii, lucrările cărnii aduc roade ca: „desfrânare, necurătenie, necumpătate, idolatrie, fermecătorie, vrăjmașii, pricire, râmnire, întăritări, zavistii, desbinări, deosebiri, pizmuiri, ucideri, beții, îmbuibări, și alte lucruri asemănătoare cu acestea“. Gal. 5, 19—21. Dar acuma, de când am devenit membri ai corpului lui Hristos, ne rușinăm de viața noastră din trecut și dorim ca toate păcatele să fie iertate. Odată ele formau lauda noastră, și

cu ele ne mândream; dar acuma ne întristăm nespun din pricină că mereu săvârșim asemenea fapte. După cum odată eram mulțumiți să trăim potrivit cărnii, tot astfel acuma singura noastră bucurie este de a aduce roadele Spiritului. Aceasta o putem face numai când rămânem în Hristos, și El rămâne în noi.

CARACTERUL LUI DUMNEZEU.

Când Dumnezeu S'a descoperit lui Moise pe munte, El S'a descris în felul următor: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătațe și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răsvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat”. Exod 34, 6. 7.

Aci Scriptura ne descrie prin cuvinte omenești caracterul lui Dumnezeu. Dumnezeu nostru este plin de îndurare și milostiv, și Fiul Său Isus Hristos are aceleași caracteristici. El eră blând și smerit cu inima, și nu ar fi slins nici cel mai mic semn sau dorință de a face binele, ce s'ar fi găsit în inima cuiva.

A rămâne în Hristos înseamnă că politeța, evlavia, bunătața și bunăvoința de a da continuu ajutor, să se manifesteze în viața noastră zilnică. Tu nu trebuie să fii aspru față de un suflet care are lupte. Inima ta trebuie să fie plină cu iubire și milă față de frații tăi cari se găsesc în rătăcire; pe cei cari vă greșesc voi trebuie să-i ierțați cu multă bucurie și în mod deplin, și chiar mai înainte ca ei să se fi căit.

MOȘTENIREA LUI HRISTOS.

Dacă umblăm cu Dumnezeu, atunci în familii nu vor mai fi neînțelegeri, și în biserică nu vor mai există turburări. Din ziua în care te vei hotărî să începi să umbli cu El, din aceeași zi va și veni în inima ta pace. Căci Hristos zice: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v'o dau cum o dă lumea. Să nu vi se turbure inima, nici să nu se înspăimânte”. Ioan 14, 27. Ce este această pace? Este moștenirea lui Hristos lăsată ție. Primind-o, vei cunoaște ce este, și în viața ta îți vei da seamă ce face. Ea va înlătură orice produce necazuri și mâhniri cu privire la lucruri și oameni. Ea este întruchiparea aceluia cuvânt de mângâiere vorbit de Mântuitorul chiar pe când Se găsea în umbra crucii — dorința cea mai adâncă a inimii Lui față de copiii Săi: „Să nu vi se turbure inima, nici să nu se înspăimânte”. Pacea deplină, pacea Sa, îndepărtează temerile noastre; și când dispăre teama, atunci nu mai ai întristări, și atunci sufletul și spiritul nostru este în odihnă față de Dumnezeu și față de oameni. Creștinul are drept la această pace. Acesta este darul pe care Hristos i-l face. El asigură adevărata fericire. Pacea nu înlătură durerea, care va fi

partea noastră atâta timp cât vom mai trăi în această lume a păcatului; dar ea aduce sufletului bucurie, mângâiere și odihnă. Boala, durerea, și pierderea vin și ele, totuși pacea noastră rămâne din pricină că noi rămânem în Hristos.

Rămânând în Hristos și El în noi, regula de aur devine regula după care să ne purtăm față de alții. Noi cugetăm la alții după cum am vrea să cugete Hristos despre noi, și în toate legăturile noastre cu alții ne silim să ne purtăm cu ei după cum am dori să se poarte ei cu noi dacă lucrurile ar sta invers. Noi nu dorim să ofensăm pe nimeni. Când rămânem în Hristos atunci dispăre din noi orice invidie. Atunci nu ne temem, că cineva ar fi să ne ia locul. Singura noastră dorință este să facem așa cum ar fi făcut Hristos în locul nostru. Noi avem tot ce ne trebuie, din pricină că Il avem pe El.

COMUNIUNE, LAUDA, RUGACIUNE.

Pentru a rămâne în Hristos, trebuie să intrăm în comuniune cu Dumnezeu prin puterea nevăzută și dumnezească a Spiritului Sfânt. Inima creștinului trebuie să învețe a vorbi cu El. Sufletul nu poate trăi într'o tăcere absolută, fără ca să comunice cu Domnul. El va flămânzi și va pieri fără nici o nădejde dacă nu ajunge să învețe a sta în comuniune cu Dumnezeu: „Dumnezeu este duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr”. Ioan 4, 24. Comuniunea cu Dumnezeu este o experiență și o creștere. Comuniunea cu Dumnezeu este o stare esențială și indispensabilă creșterii în viața spirituală.

„Dumnezeu este iubire”. Hristos ne iubește. El dorește să ne salveze. Și dacă vom supune voința noastră voinții Lui, vom ajunge să cunoaștem bucuria rămânerii în El. Este lucru adevărat că noi nu suntem în stare să înțelegem pe Dumnezeu în toată desăvârșirea Sa, și aceasta tocmai din pricina minții noastre marginite; totuși putem ceti solia Sa în Scripturi, și să medităm asupra celora ce ar însemnă aceste solii. Lucrul acesta ne va ridică deasupra grijilor chinuitoare, și a necazurilor turburătoare ale lumii. Din sufletul nostru dispar orice dorinți păcătoase, de îndată ce înțelegem cuvintele adresate de Dumnezeu nouă. Sunt ele de mare preț pentru tine? Răspundeți-I. Spune cu glas tare sau în inima ta. Pe Dumnezeu îl socotești bun? Recunoaște bunătața Sa, vesfind laudele Sale către alții, cântând și preamărind în inima ta pe Domnul. Il iubești? Spune-I că-L iubești. Te-a ajutat El în nevoi? Mulțumește-I, recunoaște ajutorul Său, și exprimă recunoștința ta. Toate acestea vor fi atât de naturale când tu rămâi în Hristos și El în tine. Adu-ți aminte că „oamenilor fără prihană le șade bine cântarea de laudă”. Dacă o soție este

foarte bucuroasă când aude laude din partea soțului, și după cum copiii se bucură când sunt laudați de părinții lor, cu atât mai mult apreciază Dumnezeu laudele pe cari le aduceți față de bunătatea Lui. Lauda este o cale de mare importanță în ce privește comuniunea cu Cel nevăzut.

Rugăciunea fierbinte este de asemenea esențială unei vieți sfinte. Nimeni nu poate merge mult timp cu Dumnezeu fără să se roage. Este cât se poate de bine a se avea altarul familiar, dar mai pe sus de toate avem nevoie de rugăciunea tainică. În rugăciunea tainică dăm la o parte tot ce ne împiedică, și ne golim înaintea lui Dumnezeu, spunându-I păcatele și nevoile noastre. Aceasta însemnează comuniunea sufletului cu Dumnezeu. Noi nu ascundem nimica față de Dumnezeu. Ne mărturisim păcătoșenia noastră, și chiar și cugetele noastre. Totul este pe față, și noi îi spunem lui Dumnezeu așa cum este. El primește mărturisirea noastră, și ne dă iertarea. El ne binecuvintează sufletele, și atunci noi cu lacrimi de bucurie îl laudăm pentru aceea ce El a făcut pentru noi.

„Dacă îi îngăduim, El Se va identifica așa de mult cu cugetele și țințele noastre, și va aduce inimile și mințile noastre într'o așa conformitate cu voința Sa, încât ascultând de El noi vom împlini dorințele noastre. Voința, înobilată și sfințită, va găsi cea mai mare plăcere a sa în împlinirea lucrării Lui. Cunoșcând pe Dumnezeu așa cum este privilegiul nostru să îl cunoaștem, viața noastră va fi o viață de continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos, și prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul ne va deveni desgustător“. — „*Vieța lui Isus*“, p. 668.

CREDINȚA ADUCE BIRUINȚA.

Vieța rămănerii în Hristos este trăită numai prin credință. Omul trebuie să găsească pe Domnul, să se consacre într'atâta încât să devină asemenea lui Hristos, și apoi să lupte continuu contra îndemnurilor către păcat. Dacă cineva ajunge să știe cum să-și țină sufletul legat de Domnul, atunci el poate nădăjdui la o creștere spirituală; căci „Hristos totdeauna a împiedicat pe sufletul pocăit de a păcătui“. Noi putem avea biruință asupra oricărei ispite, dacă însă ne consacram Domnului. Credința aduce biruință; și fără credință nu putem fi plăcuți Domnului.

Ar putea zice careva: „Eu nu pot umbla cu Dumnezeu“. „Eu nu pot trăi viața lui Hristos“. Dar Enoch a umblat cu Dumnezeu, deși a trăit într'un timp când răutatea se întinse în tot locul. Oamenii din vremea lui umblau tot după

îmbogățire și desfrânări, și duceau o viață numai de plăceri și păcate. Totuși despre Enoch, chiar înaintea răpirii sale la cer, s'a dat mărturia că este „plăcut lui Dumnezeu“. Cartea Genezei spune despre Enoch: „După nașterea lui Metusala Enoch a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani, și a născut fii și fiice“. Gen. 5, 22. El a trăit ca și alții în mijlocul oamenilor, totuși a umblat cu Dumnezeu.

Ilie a fost răpit fără să fi trecut prin moarte. El, de asemenea a trăit într'un veac plin de răutate, însă el a câștigat biruința asupra cărnii. Ahab eră rege, și păgâna Izabela eră regină. Idolatria și închinarea la Baal eră întinsă pretutindeni. Apostazia dusesse pe conducătorii din Izrael să neglijeze închinarea la Iehova și să se închine lui Baal. Totuși Ilie a fost pregătit pentru răpire tocmai într'un timp când păcatul și neascultarea erau abundente.

Astfel în zilele noastre inimile oamenilor sunt pornite a face rău. Păcatul se găsește oriunde am merge. El ne înconjoară de fiecare parte. Tu nu poți fugi de el, căci el acoperă întreaga familie omenească. Totuși în mijlocul ruinei și păcatului, trebuie ca un popor să se pregătească pentru a fi răpit. Poporul lui Dumnezeu din timpul din urmă trebuie să fie un popor ce păzește poruncile, să fie fără greșală, și fără vină înaintea Domnului. Ei vor fi învingători în lupta cu păcatul. Ei vor triumfa asupra oricărei porniri a cărnii. Și ei vor fi totdeauna cu Hristos în mărire din pricină că ei au dus o luptă bună. Fiecare va trebui să decidă pentru sine dacă vrea să rămână în Hristos și să umble acuma cu Dumnezeu, sau să fie pierdut la sfârșit.

Astăzi am adus un dar de bani în casa Domnului. Pentru a face acest dar ne-am străduit, am făcut planuri, și am făcut și jertfe. Mulți au sacrificat mult pentru a putea aduce un dar cât de mic. O, ce privilegiu avem de a da Aceuia care Și-a dat viața pentru noi! Dar mai pe sus de orice sumă de bani pe care am putea-o da, El prețuește nimile noastre. El dorește iubirea noastră, lucrarea noastră, rugăciunile noastre, cum și lauda și închinarea noastră. Înainte de a da banii noștri, nu ar fi bine ca să-I dăm din nou inimile noastre, și prin această consacrare să-I făgăduim că vom lepăda orice păcat care ne mai ține? Să pornim cu o nouă viață spre împărăție, și pentru 1933 să ne consacram a rămâne în Hristos și a trăi după cum a trăit El. „Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăsneală, și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El“.

L. H. Evans.